

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 97

Het geheim van den gouden sleutel

10 cents.
België 25 Centimes

Gelre-Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Bilijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden
Formaat $4\frac{1}{2} \times 6$ $6\frac{1}{2} \times 9$ 9×12 cM.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75
Voll.uitr. - 6.80 - 8.45 - 11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotografeeren, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt:
E. FISCHER Jr. AMSTERDAM
Foto-Artikelen,
GELDERSCHENKADE 88

Vacant.

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. RICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

Het geheim van den gouden sleutel

EERSTE HOOFDSTUK.

In de club „Antiqua“.

Het was een koude Februari-avond in Londen. Het natte, glibberige asphalt zag er bijna zwart uit. Te vergeefs trachtte het zwakke licht der straatlantaarns door de duisternis heen te dringen; over de Theemshingen dichte nevelen.

Een fijne motregen drong door de kleeren der voorbijgangers.

Maar uit de villa van Edward Lister bescheen het zachte elektrische licht de donkere Regentstreet.

John C. Raffles en Charly Brand zaten in de smaakvol gemeubileerde eetzaal tegenover elkaar aan het souper.

De oude kamerdienaar Gaston had juist het eetservies weggehaald. Hij stak nu het spirituslichtje onder den theepot aan, zette fijne Chineesche kopjes en een suikerpot op tafel, en ging toen stilletjes heen.

De heeren zaten zwijgend tegenover elkander.

Het geraas van den ketel, die op de theestoof stond, was het eenige geluid, dat de stilte verbrak.

Eindelijk haalde de Groote Onbekende zijn met diamanten bezet horloge te voorschijn, liet het deksel openspringen en keek op de wijzerplaat.

Daarna stak hij den kostbaren chronometer weer in zijn zak.

Raffles. 97.

„Ik geloof, beste vriend, dat het zoo zachtjes aan tijd wordt om mij gereed te maken. Het is bijna negen uur.“

De jonge secretaris had zeker over aangename dingen nagedacht, want toen hij opkeek, bespeurde men een lachje op zijn gezicht.

Maar dit lachje verdween spoedig weer.

„Het is jammer, dat je weg moet, Edward! en ik had mij er reeds zoo op verheugd, dezen ganschen langen avond met jou alleen vertrouwelijk te kunnen spreken.“

De Groote Onbekende tipte lachend de asch van zijn sigaret en antwoordde:

„Aan een avond, zooals jij je had voorgesteld, zijn aantrekkelikheden verbonden, die ik naar waarde weet te schatten, Charly.“

Maar ik bedacht zooveel, onder het rooken, dat het wel goed zou zijn als ik mij weer eens in de club „Antiqua“ liet zien; ik ben daar in de laatste acht dagen niet geweest.“

Charly Brand stond op, keek zijn vriend aan en zei:

„Zeg eens, Edward, welke nieuwe relaties hebt gij in den laatsten tijd weer aangeknoopt? Ik moet beken-

EXCELSIOR BANDEN.

nen, dat ik nog nooit iets van de club „Antiqua” gehoord heb.”

Langzaam schonk Edward Lister de beide kopjes vol, schoof een er van naar zijn jongen secretaris, en bediende zich van suiker.

„Ik neem je de onbekendheid met deze club niet kwalijk, beste jongen, want dergelijke vereenigingen hechten er gewoonlijk weinig waarde aan om onder het publiek bekend te worden.

De club „Antiqua” is, zooals haar naam reeds aanwijst, een vereeniging voor het verzamelen van oudheden.”

De jonge secretaris scheen door deze verklaring een weinig verrast. Hij had klaarblijkelijk iets geheimzinnigs verwacht.

„Een club van verzamelaren van oudheden? Ja... maar... Edward, ik begrijp niet recht, waarom je daarvan lid bent geworden.”

„Omdat het mij er om te doen is, nieuw studiemateriaal te verzamelen over de ongelooflijke domheid en lichtgeloovigheid mijner medemenschen”, antwoordde de Groote Onbekende.

Maar dit antwoord scheen zijn jongen vriend niet te bevredigen.

„Ik begrijp niet, Edward,” zeide hij, „hoe gij zulk een oordeel kunt uitspreken over menschen, die smaak hebben voor de kunst van vroegere eeuwen... jij, die toch overigens zelfs rechtvaardig tegenover je vijanden bent; begrijp jij niet, dat sommige menschen het grootste genot kunnen vinden in kostbare antiquiteiten? Heb jij niet ook een der vertrekken in deze villa geheel gevuld met kunstschaten uit lang vervlogen tijden?!”

John C. Raffles knikte toestemmend en antwoordde:

„Zeker, beste Charly. Deze menschen onderscheiden zich in hunne domheid echter van de ware kunstkenner, door dat zij een dwaze verzameloede toonen voor al hetgeen hun voorkomt oud te zijn. Of het ter versiering van hunne woning geschikt is, of het waarde bezit en echt is — — komt bij dergelijke lieden niet in aanmerking. De hoofdzaak is voor hen, dat het er zoo veel mogelijk oud uit ziet.

Zoodoende vullen zij hun huizen meestal met allerlei voorwerpen, die de lachspieren van den kenner in beweging brengen.

Onze waarde vriend, mijnheer de inspecteur van politie James Baxter van Scotland-Yard, is lid van de club „Antiqua”. Op geen enkele vergadering der clubleden ontbreekt hij.”

Charly Brand, die juist zijn kopje had leeggedronken, zette dat van verbazing zoo hard op de tafel, dat het bijna gebroken was.

„Baxter — is — — maar Edward, nu houdt je mij toch voor den gek!”

„Nee, daar denk ik niet aan, my boy. Hij is bijna reeds zoo lang lid als ik en ik verheug er mij over, te kunnen verklaren, dat hij mij van af den eersten dag allerlei bewijzen van vriendschap heeft gegeven.”

De jonge secretaris keek verwonderd op. Baxter weer de vriend van John C. Raffles — dan zal de wereld wel spoedig vergaan! !.....

„Maar zeg mij toch, Edward, hoe is die ongeluksvogel lid geworden van een antiquiteiten-verzamelaars club?”

„Dat is een vreemde geschiedenis, mijn jongen, en het gebeurde op de volgende wijze:

De inspecteur van politie had van een oud-tante, die hij persoonlijk nooit gekend heeft, eenige kamers vol oude, maar waardelooze meubelen geërfd.

Ter gelegenheid van een diefstal, dien hij moest onderzoeken, leerde hij, kort nadat hij de erfenis ontvangen had, een der leden van „Antiqua” kennen.

Deze gentleman bezocht den hoofdman van Scotland Yard eens in zijn privaat woning, zag den ouden rommel en kocht dien van den dikken Baxter voor zulke hoge prijzen, dat deze uit blijdschap dadelijk besloot lid van de club te worden.

Zooals ik reeds gezegd heb, werd hij lid ongeveer tegelijk met mij.

Van af dien tijd ben ik met Baxter zeer bevriend geworden. Hij beschouwt mij als een deskundige.

Men kent mij in de club onder den naam van den Schotschen lord Mac Lewles. In de laatste clubvergadering wilde men mij de betrekking van kassier opdragen.

Maar zooals je wel denken kunt, wees ik deze eervolle betrekking beleefd van de hand, want ik ben niet van plan om met deze lieden in intieme relaties te treden.”

„Maar ik stel mij voor, dat een avond in gezelschap met deze lieden toch wel aardig moet zijn, Edward. Vooral jou innige vriendschap met den dwazen inspecteur van politie moet de moeite waard zijn om er een avond aan op te offeren.”

John C. Raffles was opgestaan en sprak tot Charly:

„Als deze bende je zooveel belang inboezemt, dan komt het mij doelmatig voor, dat je hedenavond een

paar uur met mij naar de club gaat. Je moet er natuurlijk niets bij verzuimen."

Charly Brand was zeer ingenomen met het voorstel van zijn vriend en meester, want het was voor hem altijd een feest, als de Groote Onbekende zich bereid verklaarde, hem mede te nemen.

„Als je maar eenige oogenblikken geduld hebt, Edward — dan wil ik even andere kleeren aantrekken."

„All right", gaf lord Lister ten antwoord, en riep zijn ouden kamerdienaar Gaston toe, hem zijn pels en cyinder te brengen.

Eenige oogenblikken later zag men voor de villa in de doodstille Regent-street de auto, waarin de beide jonge gentlemen stapten ... ..

De club „Antiqua" was in de Winchesterstreet gevestigd, in een zeer fraai gebouw met een étage. Ook was het inwendige van het gebouw tamelijk smaakvol ingericht.

De lokalen, die het meest gebruikt werden, waren drie ineenslopende vertrekken, waarvan ieder zijn afzonderlijke bestemming had.

Uit het eerste vertrek, dat van zware eikenhouten meubelen voorzien was, kwam men in het tweede, de vergaderzaal genaamd, dat echter alléén gebruikt werd als er belangrijke vergaderingen gehouden moesten worden.

Het derde vertrek was het meest origineele.

Langs de wanden waren in dit vertrek groote vakken aangebracht, die er voor dienden om de eigendommen van de club, bestaande uit antiquiteiten uit vreemde landen en van vreemde volken, te bewaren.

Elk dezer voorwerpen droeg een afzonderlijk nummer.

In het midden van dit vertrek stond een reusachtig groote tafel, waarop de voorwerpen uitgestald lagen, die de leden na de laatst gehouden bijeenkomst aangekocht hadden.

Ieder lid was namelijk verplicht om alle antieke voorwerpen, die in zijn bezit waren gekomen, voordat ze in den eigen huiselijken kring geplaatst mochten worden, ten toon te stellen voor de clubleden.

De voorzitter van de club moest omtrent ieder nieuw aangekocht stuk een nadere verklaring geven.

Daardoor geleek dit vertrek veel op een groote rommelkamer of op een verkoopplokaal.

Toen John C. Raffles met zijn jongen vriend en secretaris het gebouw in de Winchesterstreet betrad, waren de leden van de club „Antiqua" reeds allen aanwezig.

Ook de inspecteur van politie Baxter was niet in gebreke gebleven te verschijnen.

Lord Mac Lewles werd door allen met blijdschap, maar tevens met respect begroet; want het was hem gemakkelijk gevallen, zich in den korten tijd, dat hij lid van de club was, de achting te verwerven van deze eenvoudige lieden.

Alleen de inspecteur van politie Baxter scheen geen respect te gevoelen. Want hij snelde dadelijk naar Raffles toe en sloot hem in zijn armen.

Van verwondering sperde Charly Brand zijn oogen wijd open en keek de beide nieuwe boezemvrienden aan.

„Waarde lord —," zeid Baxter, „gelukkig, dat u eindelijk gekomen zijt. U kunt niet denken, hoe ik naar u verlangd heb. Iederen avond als ik slapen ging, verheugde ik mij er weer over, dat er weer een dag voorbij was, waarop ik u niet gezien had."

Bij deze woorden fonkelden zijn door alcohol en nachtbraken verwaterde oogen.

De groote onbekende klopte hem op den breeden rug.

„Ik voel dat met u, waarde vriend Baxter, want het is mij evenzoo gegaan. Ook ik heb de uren geteld, die nog moesten worden doorgeworsteld eer ik u weer zou ontmoeten. Zulke vriendschap doet ons den tijd vergeten, zij is onvergankelijk en houdt eeuwig stand!"

Baxter, die hedenavond weer tamelijk aangeschoten was, haalde een grooten zakdoek voor den dag, snoot zijn neus alsof hij op een trompet blies, keerde zich om, keek den president van de club aan en zeide:

„Hebt u het gehoord, mr. Walker? De lord heeft overeenkomstig zijn gevoelens gesproken; ja, waarde heer Walker, dat is nu de ware vriendschap tusschen mannen!"

De oude president, die van beroep mosterdfabrikant was, schudde het hoofd en antwoordde:

„U bent wel gelukkig, mijnheer de inspecteur. Ik benijd u uwe vriendschap met Mac Lewles!"

De chef van Scotland Yard richtte zich op, zette een arrogant gezicht en antwoordde:

„Ja en u kunt niet denken, welk een menschenkennis de lord bezit. Uit onze groote club van vijf-en-dertig leden heeft hij dadelijk den eenigen persoon gevonden, die bij hem in aanmerking kwam om zijn vriend te worden."

John C. Raffles wisselde een geheimen blik van verstandhouding met Charly Brand, die naar een in de

nabijheid staande boekenkast gegaan was en de titels daarvan scheen te lezen.

De jonge secretaris moest zich bedwingen om niet in een schaterlach uit te barsten.

John C. Raffles, de groote onbekende, de Engelsche Tijd Uilenspiegel, de schrik van Scotland Yard en tegelijkertijd die van den inspecteur — deze zelfde John C. Raffles stond daar, terwijl de chef van de Londensche politie hem vast in zijn armen drukte.

En deze hoogste ambtenaar van politie te Londen, deze dikke, domme James Baxter, was trotsch op de vriendschap van zijn doodsvijand, dien hij zoo dikwijls vervloekt en naar den duivel gewenscht had!

Op een wenk van lord Lister kwam Charly Brand bij hem.

„Veroorlooft mij, mijne heeren, dat ik u mr. Wood, mijn jongen privaat-secretaris, voorstel. Mr. Wood stelt zeer veel belang in de club „Antiqua”. Hij heeft verre reizen met mij gemaakt en kent, ofschoon hij nog jong is, bijna de geheele wereld.

Ik twijfel er niet aan of mijn jonge secretaris zal, als u het verlangt, gaarne bereid zijn u eenige zijner avonturen te vertellen, die hij in vreemde landen heeft beleefd.

In verscheidene bewoonde en onbewoonde streken heeft hij, soms onder de grootste moeilijkheden, onderzoekingen gedaan naar overblijfselen uit vroeger eeuwen — zijn ondernemingen hebben dikwijls verrassende resultaten opgeleverd.”

Charly Brand, die deze speech zwijgend had aangehoord, keek sprakeloos van verwondering den Grooten Onbekende aan. Wat kon de reden zijn, dat lord Edward Lister hem hier voorstelde als een uitmuntend oudheidkenner en onderzoeker.

Het karakter van Charly was eerlijk genoeg om te bekennen, dat hij in de grootste verlegenheid zou geraken, als de clubleden er op gesteld zouden zijn, dat hij hun interessante avonturen zou mededeelen.

Om den mond van Edward Lister bespeurde hij een ironisch lachje en bemerkte daaruit, dat de Groote Onbekende er innerlijk vermaak in had, dat hij verlegen stond.

Maar hij had niet lang den tijd om daarop te letten, want de clubleden stonden op om hem de hand te drukken.

De eerste was Baxter, die hem vertrouwelijk op den schouder klopte en zeide:

„Ik heet u welkom in ons midden en verheug mij over onze kennismaking.”

Charly Brand boog en maakte met de andere heeren kennis.

Eindelijk ging men zitten en het gesprek, dat door de komst der beide gentlemen was afgebroken, nam weer een aanvang.

Behalve de leden van de club waren er ook eenige gasten aanwezig. Daaronder bevond zich een zekere mr. Dickenson, die aan het Strand, het voornaamste handelskwartier van Londen, een groote zaak in antiquiteiten had en die, naar men beweerde, een groot kapitaal daarmede verdiend had.

Mr. Dickenson, die het laatst aan het woord was geweest, haalde uit zijn borstzak een lange, zwarte doos te voorschijn en legde die voor zich op tafel neer.

„Wat hebt u daar voor moois, Dickenson?” vroeg de president nieuwsgierig.

Er vertoonde zich een lachje op het door pokken geschonden gelaat van den antiquair.

„Dat is een der grootste zeldzaamheden, die ik tot dusverre machtig kon worden, mr. Walker.”

Dit gesprek had de aandacht van John C. Raffles getrokken. Hij keek zijn secretaris met een blik van verstandhouding aan. Alle aanwezigen kwamen dichterbij en ieder scheen zeer veel belang te stellen om te zien wat er zich in de doos bevond, die de antiquair bezig was te openen.

Op een blauw fluweel kussentje lag een vingerlange staaf, die naar het scheen van kristal of glas was.

„Ik verzoek de heeren om dit zeldzame voorwerp eens nauwkeurig te onderzoeken,” zeide mr. Dickenson.

De doos ging van de eene hand naar de andere. Ieder lid bekeek de raadselachtige staaf ernstig. Ook de Groote Onbekende vestigde er een onderzoekenden blik op, toen de doos hem overhandigd werd.

De antiquair keek hem bij deze gelegenheid ernstig aan. Toen lord Lister eindelijk zwijgend de doos aan zijn buurman wilde overreiken, kon de antiquair zich niet meer inhouden en vroeg:

„Welnu, lord Mac Lewles, wat zegt u er van? En — weet gij wel, dat het voorwerp van onschatbare waarde is?”

Langzaam en bedaard stak Raffles een sigaret op, deed een paar trekken en antwoordde schouderophalend:

„Uw kostbaar voorwerp is volgens mijne meening een eenvoudig stuk gecristalliseerd zout.”

De antiquair sloeg zich op de knieën, omhelsde zijn

buurman en wist van blijdschap, naar het scheen, niet wat hij zeggen zou.

„Neen, gentleman, u weet niet wat u aan het jongste lid van uw club, aan den lord, eigenlijk hebt! Lord Mac Lewles heeft zulk een goed oordeel, als ik nog nooit bij iemand anders bemerkt heb. Ik heb er oneindig veel plezier van, eindelijk eens iemand ontmoet te hebben, die een uitstekend kenner is!”

Charly Brand, die naast den ouden president aan de andere zijde van de tafel plaats had genomen, keek hem verwonderd aan.

„Zoudt u ons niet willen verklaren, waarde mr. Dickenson, wat de kennis van lord Mac Lewles met dit stukje zout te maken heeft?”

De antiquair knikte toestemmend en antwoordde:

„Het betreft hier iets zeldzaams, mr. Wood. Dit stukje zout vertegenwoordigt eene waarde, die zeker geen van mijn geachte medeleden betalen kan.

Dit stukje zout, gentlemen, is zeker duizenden jaren oud, ja veel ouder dan onze tijdrekening.”

De brave leden van de club zwegen; zij wisten niet, wat zij antwoorden moesten.

Mr. Dickenson had de doos weer in handen genomen. Hij streek er liefkoozend over heen, zette haar voor zich op tafel en bekeek onophoudelijk het vingerlange zoutstaafje.

„Welnu, Dickenson, laat nu uwe verklaring eens hooren, jij ziet immers wel, dat de heeren daarop met spanning wachten.”

Deze wendde zich tot den president: „U weet toch zeker nog wel iets van den bijbel?” vroeg hij op ernstigen toon.

Mr. Walker keek verbaasd op.

„Wel ja,” zei hij verlegen, „zooveel als ik er nog uit mijn jeugd van onthouden heb.”

Mr. Dickenson scheen met dit antwoord tevreden.

„Goed, dan herinnert gij u waarschijnlijk nog de namen der beide steden Sodom en Gomorrah, die door God den Heer in Zijn toorn verwoest zijn.

Het zal u voorts bekend zijn, mijne heeren, dat de brave Lot met zijne vrouw en kinderen daar gewoond hebben. God de Heer had echter medelijden met hen en wilde niet, dat dit gezin, dat het eenige vrome in de stad was, mede zou getroffen worden door het ontzettende onheil.”

De clubleden van de „Antiqua” knikten, ten bewijze dat deze inleiding van den antiquair duidelijk en verstaanbaar was geweest.

John C. Raffles had een gemakkelijke houding aangenomen en luisterde zwijgend toe.

Mr. Dickenson ging voort:

„Daarom verscheen God aan Lot in den droom en gelastte hem om onmiddellijk met de zijnen de stad te verlaten, opdat niet ook zij door de wraak des Heeren zouden worden getroffen.

Hij verbood hen echter om om te kijken, omdat zij anders streng gestraft zouden worden.

Lot stond van zijn bed op, wekte zijn huisgenooten, en in allerijl verlieten zij de stad, die tot ondergang gedoemd was en er nog niets van wist, welk een ontzettend onheil haar door Gods toorn zou treffen.

Al haar inwoners lagen nog in diepe rust.

Lot en de zijnen waren nog niet ver verwijderd, toen zij hoorden, dat het vernielingswerk reeds begonnen was.

Het kraken der instortende gebouwen vermengde zich met het geschreeuw der bewoners, die al hun have en goed in vlammen zagen opgaan.

De familie Lot spoedde zich verder weg en het hoofd van het gezin bezwoer zijn huisgenooten, dat zij niet mochten omkijken.

Allen waren dan ook vast besloten om Gods geboden te volgen.

Maar de vrouw van Lot kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen, zij bleef staan en keek om. Oogenblikkelijk werd de straf aan haar voltrokken — zij veranderde in een zoutpilaar!”

Diep bewogen hadden de brave medeleden van de club „Antiqua” naar dit verhaal van den antiquair geluisterd, die, met de armen op de tafel leunend, geheel verdiept scheen te zijn in de beschouwingen over de zonden der menschen.

Het duurde eenige minuten, voordat mr. Dickenson zijn hoofd weer ophief en, als ontwaakt uit een droom, om zich heen keek.

Charly Brand had zijn vriend en meester verscheidene malen aangekeken alsof hij van hem een nadere verklaring kon krijgen, waarom mr. Dickenson dit verhaal ter tafel had gebracht.

John C. Raffles had zich echter gedurende den geheelen tijd niet bewogen. Hij wierp nu het overblijfsel van zijn sigaret in het aschbakje, dat midden op de tafel stond, en vroeg den antiquair:

„En wat heeft nu dit stukje zout te maken met uw verhaal uit den bijbel?”

Mr. Dickenson zweeg eenige oogenblikken, geduren-

de welken tijd het zoo stil in het vertrek was, dat men de clubleden kon hooren adem halen.

Eindelijk antwoordde hij, met den klemtoon op ieder woord:

„De kleine staaf, die zich hier in deze doos bevindt, is een van de in zout veranderde vingers van de vrouw van Lot!”

Op hetzelfde oogenblik was Charly Brand opgesprongen, had zijn stoel op zij geschoven en zoo haastig het vertrek verlaten, alsof hij op de vlucht wilde gaan.

Maar men scheen zijn verdwijning nauwelijks opgemerkt te hebben, want al de leden der club waren opgestaan en verdrongen zich nu om den antiquair; ieder deed moeite om de doos met haar fabelachtigen inhoud nog even in handen te krijgen.

Ieder wilde den in zout veranderden vinger van mevrouw Lot nog eens aanroeren; de geestdrift ging bij sommigen zóó ver, dat zij met mr. Dickenson reeds begonnen te onderhandelen over den aankoop van den vinger.

Maar de dikke inspecteur van politie Baxter overtrof allen. Hij was zoo in geestdrift geraakt, dat hij meende nu eens een goed middel gevonden te hebben om zich bij zijn medeleden interessant te maken: — hij nam namelijk de gekristalliseerde zoutstaaf uit de doos, stak zijn tong zoo ver mogelijk uit den mond en begon verscheidene keeren aan den vinger van mevrouw Lot te likken.

Dit was een inval van hem, die opzien baarde en waarmede hij een reuzensucces had. Want onmiddellijk trachtten vijf of zes gentlemen hem de zoutstaaf uit de hand te rukken, om mede te onderzoeken, of het zout van mevrouw Lot aan hun persoonlijken smaak beantwoordde.

De dikke inspecteur van politie scheen echter niet van plan te zijn om zijn heldendaad door anderen te laten navolgen. Met leeuwenmoed verdedigde hij den vinger van zout.

De antiquiteitenhandelaar hielp hem daarbij getrouw. Want deze drong door de dicht bijeen staande clubleden heen, terwijl hij onafgebroken met klagende stem schreeuwde:

„Niet likken! Om Godswil, mijne heeren, bedwingt uw tongen, want anders likt gij den geheelen vinger op, die voor mij een voorwerp van onschatbare waarde is. Elke lik van u beteekent voor mij het dreigende gevaar van een verlies van minstens 10,000 pond sterling!”

„Ja!” schreeuwde de dikke Baxter, „mr. Dickenson heeft volkomen gelijk! In naam der wet verbied ik u, aan den vinger van mevrouw Lot te likken en ik maak u attent op het wetsartikel omtrent het moedwillig beschadigen van kunstwerken. Ieder, die zonder toestemming van mr. Dickenson aan den vinger van mevrouw Lot likt, wordt gewaarschuwd, dat hij met een gevangenisstraf van minstens drie jaren gestraft kan worden.”

Zeer verwonderd over deze buitengewone strengheid van hun gewoonlijk zoo zachtmoedig medelid, begaven zich al de leden naar het achterste gedeelte van het vertrek, waar onder leiding van den president een zeer opgewonden beraadslaging werd gehouden omtrent de vraag, hoe het mogelijk zou kunnen zijn, den vinger ten algemeenen nutte te exploiteeren. „Het eenige wat wij kunnen doen, is dat wij van mr. Dickenson den vinger zien te koopen,” sprak de president eindelijk.

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden. Want ieder bedacht bij zichzelf, dat dit nieuw verworven voorwerp de club „Antiqua” wel een ongehoord groote som zou kosten.

Het sprak vanzelf, dat de handelaar in antiquiteiten zijn schat niet voor een billijken prijs van de hand zou doen.

Eindelijk stelde een der heeren voor, om Lord Mac Lewles, die geen deel had genomen aan het gesprek, om raad te vragen.

John C. Raffles scheen eenige minuten aandachtig na te denken. Maar ten slotte haalde hij de schouders op en verklaarde:

„Ik geloof, mijne heeren, dat, als u werkelijk in het bezit van deze kostbaarheid wilt komen, er niets anders zal overblijven, dan aan mr. Dickenson de volle waarde er voor te betalen, die waarschijnlijk niet gering zal zijn.

Want ik moet openhartig bekennen, dat ik het zeer goed begrijp, dat de antiquair alle mogelijke pogingen aanwendt, om iedere zeldzaamheid zoo duur mogelijk aan den man te brengen.”

De mosterdfabrikant, mr. Walker, de president van de club, schudde weder het hoofd.

„Zoudt u misschien niet zoo goed willen zijn, uw lordschap, om met mr. Dickenson te onderhandelen? Daar hij zooveel waarde aan uw oordeel hecht, is het wellicht mogelijk, dat hij zijn eisch wat billijker zou stellen.”

Dit voorstel scheen in goede aarde te vallen, want

allen drongen zich nu om den Grooten Onbekende en bestormden hem met het verzoek, om het hart van den antiquair te vermurwen.

„Ik ben er toe bereid, mijn heeren, als u mij een prijs kunt noemen, dien u er voor over hebt om in het bezit van den zoutvinger te komen,” verklaarde hij ten slotte.

Men begon nu opnieuw te beraadslagen en eindelijk besloot men 5000 pond sterling voor deze rariteit bijeen te brengen.

„Ik zal zien, wat ik kan doen. Het zal mij een genoegen zijn, als ik met mijn voorstel bij mr. Dickenson een open oor vind.”

Hij ging nu naar het voorste gedeelte van het vertrek, waar de antiquair juist naar den dikken Baxter luisterde, die een voordracht hield over het artikel der wet betreffende het vernielen of beschadigen van kunstvoorwerpen.

John C. Raffles trok hem mede naar de zijkamer, die, zooals reeds vermeld, alleen bij zeer bijzondere gelegenheden gebruikt werd, sloot de deur achter zich en zei toen kortaf:

„Beste vriend, gij zijt een der grootste bedriegers en een der brutaalste zwendelaars, die ik ooit ontmoet heb. Gij kunt van geluk spreken, dat al de leden van deze club, de inspecteur van politie er onder begrepen, idioten zijn.

Het zou mij weinig moeite kosten, om u voor het vervolg dergelijke praktijken af te leeren. Daar ik echter het principe heb, mij nimmer met de zaken van mij medemenschen te bemoeien, bestaat er voor mij geen reden, om den heeren van de club omtrent u de oogen te openen.

Ik wil u echter ook uit naam van mijn secretaris als een verstandig man waarschuwen en u raden, om niet voor den tweeden keer uw zwendelarij in onze tegenwoordigheid te probeeren, daar ik dan wellicht er toe genoodzaakt zou worden, u eens bij de ooren te pakken.”

De antiquair was eenigszins bleek geworden. Hij keek angstig rond, alsof hij bang was, dat iemand getuige van dit gesprek zou kunnen zijn. Hij trachtte te vergeefs den persoon, die voor hem stond, in de oogen te kijken. Ten slotte zeide hij:

„En hoe weet u, lord Mac Lewles, dat mijn kleinood inderdaad bedrog is?”

John C. Raffles maakte een afwerende beweging met de hand.

„Wees toch niet zoo kinderachtig, oude vriend. Houdt gij mij inderdaad voor onnoozel genoeg, dan

dat ik niet dadelijk heb opgemerkt, waarop de geheele geschiedenis moet uitdraaien?”

„En wat denkt u, lord Mac Lewles?” vroeg Dickenson gejaagd.

Lord Lister fronste de wenkbrauwen en deed geen moeite om het spottende lachje, dat om zijn mond speelde, te onderdrukken.

„Gij hoopt, dat de club u uw zoutstaaf voor een buitengewoon hoogen prijs zal afkopen. En uw speculatie is, zooals ik bekennen moet, zeer juist, want gij ziet mij hier om zoo te zeggen in hoedanigheid van makelaar voor u.

Ik heb opdracht, met u er over te onderhandelen, of en tot welken prijs u bereid bent, aan de club „Antiqua” uw zwart kistje met den inhoud te verkoopen.”

Op het terugstootende gezicht van den antiquair kwam bliksemsnel een spottende trek. Onmiddellijk deed hij echter moeite, deze onverstandige vroolijkheid te onderdrukken. En de klank zijner woorden was ernstig toen hij na een lange aarzeling antwoordde:

„Mijn eisch is 10,000 pond, waarvan ik geen penny laat vallen.”

De groote onbekende bekeek schijnbaar met belangstelling zijn nagels.

„Men heeft mij gemachtigd, u precies de helft dezer som aan te bieden. En ik raad u — onder vier oogen — om met dit bedrag genoeg te nemen. Uw vinger, of ik bedoel, de vinger van mevrouw Lot heeft een eigenlijke waarde van ongeveer een penny. Van dit kapitaal krijgt u ongeveer 200,000 procent interest — ik denk, dat dit een zaakje is, waarover zich de flinkste koopman niet behoeft te schamen.

Als u echter niet van plan bent op het aanbod der clubleden in te gaan, dan kan ik u reeds nu zeggen, dat het mij een bijzonder groot genoeg zal zijn, om mij wat nader met u en uw handelspraktijken bezig te houden.

Als ik u een goeden raad mag geven, laat het dan niet zoo ver komen. Gij zoudt het dan waarschijnlijk zeer betreuren dat gij heden mijn voorstel hadt afgeslagen.”

De antiquair hief trotsch het hoofd op.

„Het spijt mij, dat ik op het voorstel van uwe Lordschap niet kan ingaan. Het behoort tot mijn vaste gewoonten, dat ik van een eenmaal vastgestelden prijs niet meer afwijk.

Voor mij heeft dit stukje zout nu eenmaal de waarde van 10,000 pond sterling. Ik vind geen reden, om mijn ideeën over de waarde van een zeldzaam voor-

werp te veranderen alleen om de medeleden van de club „Antiqua” tegemoet te komen.”

De Groote Onbekende had reeds den deurknop in de hand. Nog eenmaal keerde hij zich om.

„Is dat uw laatste woord, mr. Dickenson?” vroeg hij kortaf.

De antiquair boog.

„Zonder twijfel, uw lordschap,” antwoordde hij op afgemeten toon.

Eenige seconden later kwam Raffles bij de heeren, die hem vol ongeduld verwachtten.

„Het spijt mij, mijne heeren, u te moeten mededeelen, dat de eisch van mr. Dickenson precies het dubbele van de som bedraagt, die u voor den vinger van mevrouw Lot had vastgesteld, en dat hij niet van plan is, van zijn eisch af te wijken.

Ik wil u nu in overweging geven, persoonlijk met mr. Dickenson te onderhandelen. En ik wensch u toe, dat uwe pogingen met een beteren uitslag bekroond zullen worden dan de mijne.

Maar nu, mijne heeren, zult u mij wel willen veroorloven, afscheid van u te nemen. Het is mij tot mijn

spijt niet mogelijk, nog langer van uw aangenaam gezelschap te kunnen profiteeren.

Zooals u ziet, was mijn jonge secretaris reeds genoodzaakt, uw gastvrij lokaal te verlaten.”

Men drukte hem ontelbare malen de hand onder dankzegging voor de helaas mislukte onderhandeling — de dikke Baxter bleef weer niet in gebreke, zijn boezemvriend krampachtig de hand te drukken, hem te omhelzen en hem twee klinkende kussen te geven.

Eenige minuten later stapte John C. Raffles in zijn auto, waarin Charly Brand zich reeds behagelijk had neergevlid, en door wien hij met een luid gelach werd begroet.

Zij reden weg en juist toen Baxter, die nog snel een cognacje genomen had, voor zijn huisdeur kwam, reed de auto over het glibberige asphalt der Winchesterstreet om de beide vrienden naar een der voornaamste wijnrestaurants aan het Strand te brengen.

Want de Groote Onbekende zoowel als zijn jonge vriend voelden er behoefte aan om zich schadeloos te stellen voor het gesmaakte kunstgenot in de club „Antiqua” door een goed souper en een flesch Fransche champagne te gebruiken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een bezoek bij Mr. Dickenson.

Het was ongeveer een uur later. De beide vrienden zaten nog altijd in de nis van de kleine wijnrestauratie. De kellner had den laatsten gang gebracht, men rook den heerlijken geur der mokka in de kopjes en de rook der sigaretten verspreidde zich door het lokaal.

Het opgewonden gesprek werd een oogenblik gestaakt.

John C. Raffles had zijn stoel eenigszins verschoven, en met gefronste wenkbrauwen scheen hij over iets na te denken.

Charly Brand hield zich gedurende dien tijd er mede onledig om een jonge dame, die met hare ouders aan het tafeltje naast hem zat, verliefde blikken toe te werpen.

Daar de jonge dame daar geen notitie van nam, begon deze afleiding hem spoedig te vervelen.

En zich tot Lord Lister wendend zei hij:

„Denk je nog lang hier te blijven? Ik moet openhartig bekennen, dat mij de brave leden der club „Antiqua” met hun vreeselijke domheid zoo verveeld hebben, dat ik er tamelijk vermoeid door ben geworden.”

De Groote Onbekende schoof zijn kopje wat op zij en antwoordde:

„Ik geloof, Charly, dat gij dezen nacht niet lang zult kunnen uitrusten. Ik ben namelijk van plan om je een bijzondere gunst te bewijzen.”

„Ik ben nieuwsgierig naar hetgeen je weer bedacht hebt,” zei de jonge man.

„Wij zullen nu eerst betalen en dan nog een bezoek afleggen,” antwoordde Raffles.

Charly Brand keek verwonderd, en zag op zijn horloge.

„Het is half één,” sprak hij. „Het zal mij verwonderen, wien je nog een bezoek wilt brengen. Ik geloof in elk geval niet, dat de persoon, dien je nu nog bezoeken wilt, daarover erg in zijn schik zal zijn.”

Het gelaat van den Grooten Onbekende vertoonde een ironisch lachje.

„Je hebt volkomen gelijk, mijn jongen. Maar het is mij onverschillig, wat mijn medemenschen van mij denken en wij zullen overigens ook wel takt genoeg bezitten om den heer, dien wij bezoeken, niet noodeloos in zijn nachtrust te storen.”

„Wij?” vroeg Charly Brand. „Moet ik je dan op je nachtelijk bezoek vergezellen?”

„Zeker, mijn jongen, ik heb dat zoeven reeds gezegd.”

„En wien zullen wij dat bezoek brengen?”

„Aan Dickenson,” gaf Lister kortaf ten antwoord.

Op hetzelfde oogenblik riep hij den kellner, betaalde en liet zich pels en hoed brengen.

Eenige minuten later stonden zij op het natte trottoir.

Lord Lister drukte den portier een half pond sterling in de hand. Hij nam Charly Brand onder den arm en zoo slenterden de beide jonge gentlemen naar het Strand, dat, door ontelbare electrische lampen verlicht, zich voor hen uitstreckte.

Zij waren reeds tot in de nabijheid van de Piccadilly-street gekomen, toen Charly Brand het gesprek weer opnam.

„Wil je mij niet zeggen, Edward, wat je bij den antiquair denkt te doen? Ik kan moeilijk gelooven, dat hij bijzonder rijk is; in elk geval niet als men oordeelen wil naar het bedrag, dat hij betaald heeft voor den zoutvinger van mevrouw Lot. — —”

Lord Lister zette zijn lorgnet op.

„Juist omdat, beste vriend,” gaf hij op kalmen toon ten antwoord, „juist omdat deze schurk waarschijnlijk slechts voorwerpen van weinig waarde in zijn winkel zal hebben, ben ik van plan hem een onverwacht bezoek te brengen.

Ik geloof, dat het jou kennis vermeederen zal, als ik je eens met voorbeelden kan aantoonen op welke manier men antiquiteiten — getuigen van lang vervlogen tijden — thans in de fabrieken vervaardigt.”

Charly Brand keek verbaasd op en vroeg:

„Geloof je dan werkelijk, Edward, dat Dickenson een groot zwendelaar is?”

De Groote Onbekende begon hartelijk te lachen en zei:

„Als de geschiedenis met den vinger van zout je die overtuiging nog niet heeft verschaft, Charly, dan geloof ik zeker, dat jij den antiquair altijd zult blijven beschouwen als een fatsoenlijk, eerlijk man!”

De jonge man keek aandachtig naar de drukte op straat. Eindelijk zei hij:

„En toch heeft de man mijn bewondering opgewekt. Bedenk maar eens, welk een brutaliteit er toe behoort om aan al de clubleden de geschiedenis met den vinger van zout te durven vertellen.”

Lord Edward schudde het hoofd.

Nu gingen zij in een zijstraat.

„Wat jij moed noemt, mijn jongen, is niets anders dan de groote menschenkennis van den bedrieger. Hij weet zeer goed, dat de leden van de „Antiqua” allen schaapskoppen zijn. Deze man is er van overtuigd, dat men zijn schaapjes het spoedigst op het droge kan krijgen, als men de menschen behandelt naar hetgeen zij zijn.”

Raffles bleef voor een huis staan.

Charly keek hem verwonderd aan.

„Wat zoek je hier, Edward?”

De Groote Onbekende nam een grooten bos sleutels uit zijn zak en probeerde of een daarvan in het sleutelgat paste.

„Dit is de deur van den winkel van Mr. Dickenson!” antwoordde hij.

Uit de electriche zaklantaarn, die John C. Raffles in de hand had, straalde een helder licht en dat zijn stralen liet vallen op een bord, waarop met gouden letters geschreven stond:

„James Dickenson, antiquair.”

Van de te voorschijn gehaalde sleutels paste er niet een.

Charly Brand keek zijn vriend en meester vragend aan. De Groote Onbekende stond stil en scheen over iets na te denken.

Maar dit duurde maar eene seconde. Toen haalde hij een sleutel van een bijzonderen vorm te voorschijn, die van een geheime samenstelling was.

En hiermede ging de winkel deur open, die aan de andere sleutels weerstand had geboden.

Geruischloos gingen de beide vrienden naar binnen. Door zijn jongen secretaris gevolgd, zocht John C.

Raffles, den weg, dien hij zonder moeite vond.

Twee minuten later stonden zij in het midden van den winkel, omringd door al de zeldzame voorwerpen uit lang vervlogen tijden.

Over kisten en boekenplanken, over kasten en koffers, over zeldzame beeldhouwwerken schenen de stralen der electriche zaklantaarn.

De Groote Onbekende bekeek zwijsend de voorwerpen. Plotseling trok iets bijzonders zijn aandacht.

Want hij ging naar een door ouderdom bijna zwarte kast, kreeg een vergrootglas uit zijn zak en begon de buitenzijde nauwkeurig te onderzoeken.

De jonge secretaris keek stilzwijsend naar dat, wat lord Lister, die zich nu naar hem toe keerde, deed en die zacht tot hem zeide:

„Kijk eens, Charly, of je hier niet ergens een geweer kunt vinden, om vogels te schieten.”

„Wat moet ik hier trachten te vinden, Edward?” vroeg de aangesprokene.

„Een geweer om vogels te schieten!” herhaalde de Groote Onbekende en hij begon reeds ongeduldig te worden.

Charly Brand begon nu het bevel van zijn vriend op te volgen. Hij kroop in hoeken en gaten, keek alle kasten door en ontdekte inderdaad het geweer, waarover zijn meester gesproken had.

Zegevierend bracht hij het aan Lord Edward en zeide lachend:

„Ik heb volstrekt niet geweten, dat de brave Dickenson zulk een krijgshaftig gemoed bezit. Misschien is hij ook bevreesd voor dieven en inbrekers; hoewel ik in dit geval van meening ben, dat een geweer om vogels te schieten een slecht verdedigingsmiddel is.”

John C. Raffles nam hem het wapen uit de hand, onderzocht het onmiddellijk en knikte verscheidene malen tevreden, alsof een vermoeden, dat hij in stilte gevoed had, bewaarheid was geworden.

„Dit geweer, beste Charly,” zei hij, „dient niet als wapen tegen roovers en inbrekers, maar om de beschadigde, bijna zwart geworden kasten en kisten, die ge hier in dit vertrek ziet, te herstellen.”

Charly Brand keek hem aan, alsof hij hem niet recht begrepen had.

„Zou je mij dit nader willen verklaren, Edward?” vroeg hij eindelijk beschroomd.

„Wees zoo goed eens hier te komen en bekijk eens zeer nauwkeurig de buitenzijde van deze kast, waar ik voor sta,” zei Lord Edward.

Charly Brand deed wat hem bevolen was. Hij ging

vlak voor het bedoelde meubelstuk staan, bekeek het een heele poos en verklaarde ten slotte verlegen:

„Ik kan met den besten wil van de wereld aan deze oude kast niets zeldzaams vinden, dan een menigte kleine gaatjes, zooals men die gewoonlijk in zeer oude meubelen vindt.

Zoover mijn kennis reikt, is dit een bewijs dat de houtworm er in is. En ik heb wel eens hooren vertellen, dat dit diertje het hout invreet, als dit reeds door ouderdom vermolmd is.

Een ding komt mij zonderling voor,” voegde hij er lachend aan toe.

„Ik bedoel namelijk, dat de antiquairs zeker moeite hebben al deze meubels te krijgen, waarop de verzamelaars zoo heet zijn. Er behoort toch zeker een bijzonder geduld toe om die telkens weder op te zoeken.”

De Groote Onbekende lachte ironisch.

„Je maakt juist alleen gewag van dit eene voorwerp, waarover ik met je spreken wilde en wat ik je verzocht om het wat meer van naderbij te beschouwen.

Je hebt groot gelijk als je zegt, dat de vraag naar dergelijke oude meubelen grooter is dan de mogelijkheid om ze te kunnen opsporen en in zijn bezit te krijgen.

En daar de antiquairs gewoonlijk zeer vindingrijke lieden zijn, weten zij door kunst oude meubelen te maken.

Met behulp van vernis en donkerbruine verf wordt de zwartachtige kleur van het oude meubelstuk gemaakt, terwijl het geweer om vogels mede te schieten voor de houtworm zorgt.

Alleen met dit onderscheid, dat zulk een geweer in werkelijkheid sneller en zekerder werkt, dan een langzaam werkende houtworm.

Op deze wijze wordt in een seconde bereikt, waarvoor deze zoo hooggeschatte diertjes jaren noodig hebben.”

Charly Brand was van meening, dat zijn vriend hem voor 't lapje wilde houden.

„Je wilt daarmee zeggen, Edward, dat met deze oude kast — —” hij schudde het hoofd, alsof hij een belachelijk idee wilde verdrijven, dat hem zoo juist was ingevallen.

John C. Raffles knikte toestemmend.

„Zeer juist, mijn beste jongen. Dat wilde ik juist zeggen. De boorgaten van de houtworm worden kunstmatig gemaakt, als men zich ongeveer tien passen van

het meubelstuk verwijderd en dan met schroot er op schiet. De vlekken worden dan weer een beetje zwart gemaakt en de bewijzen van oudheid zijn door een eenvoudigen vingerdruk, die tot het afschieten van het geweer noodig is, aangebracht.

Deze handelwijze levert in het algemeen veel winst op. Want terwijl een nieuwe kast, zooals deze hier, hoogstens tien pond kost, betaalt men er, nadat de werkzaamheden met het geweer zijn uitgevoerd, goed en wel honderdvijftig pond sterling voor.

Nu kunt ge wel uitrekenen hoeveel winst zulke antiquairs als onze vriend Dickenson maken.”

De jonge secretaris had langen tijd noodig, voordat hij geloofde wat de Groote Onbekende hem zoo kalm verteld had.

Hij twijfelde nog wel eenigszins, want hij vorschte nog zeer voorzichtig na:

„Je denkt dus, Edward, dat men al de andere meubelen, die hier staan, zoo bewerkt?”

Weder boog John C. Raffles toestemmend het hoofd.

„Daarover kan ik je, als je er belang in stelt, oogenblikkelijk opheldering verschaffen.”

Zij deden nu een kleine wandeling door den winkel en keken naar ieder voorwerp. En lord Edward Lister zeide:

„Bekijk dezen ouden, uit marmer gehouwen kop van Zeus eens, dien je daar ginds op dat kleine voetstuk ziet staan! Ik verwed er mijn hoofd op, dat hij voor hoogstens drie maanden in de een of andere beeldhouwerij van Londen, die dergelijk „kunstwerk” vervaardigt, gemaakt is en zeer waarschijnlijk in opdracht van den braven Dickenson. Hij zal daar hoogstens drie of vier pond sterling voor betaald hebben.

Nadat deze kop gereed was, werd hij een maand in den een of anderen kuil begraven en zoo dicht met humusaarde bedekt, dat er geen lucht bij kon komen.

In deze vier weken, die hij in zijn gevangenis moest doorbrengen, werd het marmer met een zachte groene laag bedekt, die beslist door leeken als een bewijs wordt beschouwd, dat deze kop van Zeus zonder twijfel door den een of anderen ouden Griekschen beeldhouwer voor twee- of drieduizend jaar uitgehouwen is. Nu bezit hij natuurlijk de waarde van een zeldzame kostbaarheid.

En ieder, die het maar eenigszins betalen kan, zal met genoegen daarvoor aan mr. Dickenson vijf- of zesduizend pond sterling betalen.

Hij zal hem dan met trots in den hoek van zijn salon plaatsen en hem aan vrienden en kennissen toonen.”

„Dat is ongelooflijk, Edward!” riep de jonge secre-

taris. „Als ik daarvan zoo op de hoogte was geweest als jij, dan had ik reeds lang van de gelegenheid gebruik gemaakt, om mijn kennis aan het publiek mede te deelen en om er toe bij te dragen, dat het niet in handen van zulke gewetenlooze zwendelaars zou vallen.”

Raffles haalde onverschillig de schouders op.

„De jeugd spreekt uit je, goede jongen, maar als je eerst ouder wordt, dan zult ge er vanzelf wel van overtuigd worden, dat de wereld bedrogen wil zijn en dat zij dengene weinig dankbaar is, die haar daarvoor wil behoeden.”

„Hiernaar te oordeelen heeft het den schijn, alsof alle handelaren in antiquiteiten niets anders zijn dan zwendelaars en bedriegers,” beweerde de jonge secretaris.

„Je gevolgtrekkingen, waarde Charly, gaan te ver. Maar men mag gerust beweren, dat meer dan de helft dezer lieden handelingen pleegt, die hun karakter in geen bijzonder goed daglicht plaatsen.

Het zou niet moeilijk vallen om de bewijzen voor deze bewering duidelijk aan te toonen, behalve bij de kast en den kop van Zeus, ook bij een massa van de andere voorwerpen, die hier aanwezig zijn.

Maar ik zal dat liever niet doen en wij zullen nu den winkel van mr. Dickenson verlaten. Het was mij er maar om te doen, mij er van te overtuigen, hoe hij handelt; dat is mij nu gelukt en dat is mij tevens voldoende.

Kom dus mede, beste vriend.”

Eenige minuten later was de winkel van James Dickenson weer in diepe duisternis gehuld.

DERDE HOOFDSTUK.

Geldgebrek.

Er waren eenige dagen verlopen.

Charly Brand had zich juist gekleed en kwam uit zijn slaapvertrek, om met zijn vriend te ontbijten, toen John C. Raffles hem in de vestibule tegemoet kwam, met een mantel om en een autopet op het hoofd.

„Het wordt hoog tijd, mijn jongen, dat je je weer laat zien,” zei hij. „Ik moet er tot mijn spijt heden van afzien om mijn kopje thee in je aangenaam gezelschap te drinken, want ik ben van plan om naar Cowes te gaan, om daar het traineeren van de groote zeilschepen te zien.”

„Mag ik je vragen of ik je ook nog van dienst kan zijn? Of is het je plan mij mede te nemen? Zoo ja, dan moet ik er voor bedanken, omdat ik hedenmiddag met iemand een afspraak heb.”

Raffles begon te lachen.

„Neen, daar mijn kas uitgeput is, wend ik mij tot jou als mijn reddende engel, omdat je hier de rol van kassier vervult.

Zoo heel veel heb ik niet nodig, slechts vijftig pond sterling, en ik heb zoo lang op je gewacht, omdat ik dit bedrag gaarne hebben wilde.”

Charly Brand keek verlegen en kreeg een kleur.

„Ik zou dit zeer gaarne doen, Edward, maar onze kas is leeg.”

Lord Lister fronste de wenkbrauwen.

„Drommels,” zeide hij, „hoe is dat mogelijk? Wij hebben de vorige week toch nog 300 pond sterling gehad; het is toch bijna ongelooflijk, dat wij dat bedrag zoo spoedig uitgegeven hebben!”

Zij waren in de ontbijtkamer gekomen en namen aan de tafel plaats.

Charly Brand schonk zich een kop thee in.

„Dat is zoo, Edward, maar je moet niet vergeten, dat de reparatie van onze auto honderd pond sterling gekost heeft en dat de aankoop van eenige nieuwe meubelen, die je in onze villa nodig had, bijna de rest verslonden heeft.

Wat er nog overbleef, hebben wij langzamerhand uit-

gegeven. Je hebt je er zelf soms over verwonderd, hoe spoedig het geld iemand door de vingers gaat.”

John C. Raffles trommelde met zijn vingers op de tafel.

„Dat is goed en wel, Charly, maar ik heb je reeds dikwijls gezegd, dat je mij er altijd vroegtijdig kennis van moet geven, als onze geldvoorraad klein wordt, opdat ik er onmiddellijk voor kan zorgen, dat die voorraad weer aangevuld wordt.

Maar als je mij dat eerst zegt op denzelfden dag, waarop wij het nodig hebben, dan kan ik daar onmogelijk nog tijdig genoeg voor zorgen.”

Er ontstond een kleine pauze, waarna Lord Lister vroeg:

„Hoe zal ik mij nu eigenlijk redden?”

Charly Brand haalde de schouders op en antwoordde:

„Dat weet ik niet, Edward. Hoeveel geld heb je nog bij je?”

De Groote Onbekende maakte een afwijzende beweging met de hand.

„Laat ons daarover niet spreken; hoogstens nog een pond sterling en ik vermoed, dat jij ook niet veel meer hebt; want ik heb reeds dikwijls opgemerkt, dat de vele gelegenheden tot uitspanning, die er in Londen bestaan, een tamelijk ongunstigen invloed op je uitoefenen.”

Na een korte onaangename pauze stond Lord Lister eindelijk op, rekte zich uit en zei:

„Er zal wel niets anders overblijven, vriend Charly, dan dat je een mijner ringen neemt en daarmee naar den braven Mr. Smitson, den pandjeshuishouder in Piccadilly, gaat om die te beleenen. De man zal er zich zeker over verheugen, je eens weer te zien, ten minste als je hem zonder mijn voorkennis niet soms ook bezocht hebt.”

„Neen, dat heb ik niet, Edward hoe kunt ge zoo iets van mij denken?”

„Des te beter, dan zult ge u er beiden over verheugen, elkander weer te zien.”

Na deze woorden ging John C. Raffles naar zijn studeervertrek, ontsloot zijn schrijfbureau en keerde na eenige oogenblikken met een klein vierkant doosje terug, dat hij aan Charly Brand gaf.

„Hier heb je den ring van den Maharadscha van Sagore. Je zult je nog wel herinneren, dat de vorst mij dien schonk, toen ik twee jaar geleden eenige maanden aan zijn hof vertoefde.

Het is een kostbaar stuk, dat ik ongaarne uit handen geef; maar ik moet het doen, omdat ons geen ander middel overblijft.

Laat je daarop 400 pond sterling geven, opdat wij voor eenige dagen gedekt zijn, want het zal wel eenigen tijd duren voordat ik weer het een of ander plan gevonden heb, door middel waarvan wij onze brandkast weer kunnen aanvullen.”

De jonge secretaris opende het doosje, bekeek den daarin liggenden ring en zag dat het een briljant van groote waarde was.

„De oude Smitson zal wel verwonderd opkijken als hij dit kostbare stuk ziet”, zeide hij en voegde er met een zucht aan toe:

„Je kunt niet gelooven, Edward, hoe moeilijk het mij valt, dat wij dezen ring uit handen moeten geven. Wij hebben dat vroeger ook al eens moeten doen en toen heb ik dag noch nacht rust gehad, omdat ik steeds vreesde, dat er in het pandjeshuis zou ingebroken en de ring gestolen worden.”

Lord Lister liep met groote schreden op en neer en zei:

„Doe mij het genoegen, Charly, om bij een andere gelegenheid als volksredenaar op te treden, heden heb ik geen tijd je aan te hooren. Ik heb groote haast en daarom zou je mij een onuitsprekelijk genoegen kunnen doen, binnen een half uur terug te zijn. Om elf uur moet ik Lord Dubarry spreken en dat kan geen uitsstel lijden.

Neem dus maar een auto en rijd vlug naar de Piccadilly-street; ik zal hier op je wachten.”

Hij sprak op eenigszins bevelenden toon, die voldoende was om Charly Brand tot een dadelijk vertrek aan te sporen.

„Tot straks dan, Edward.”

Na ruim twintig minuten kwam hij reeds terug en legde voor Lord Lister 400 pond sterling aan banknoten neer.

„De oude man heeft getracht er mij toe over te

halen, om hem den ring te verkoopen. Hij is bereid je er 4000 pond sterling voor te geven.”

De Groote Onbekende overhandigde Charly een banknoot van honderd pond en deed het overige geld in zijn portefeuille, die hij in den binnenzak van zijn jas stak.

„Als de oude gek mij het tienvoudige zou bieden, dan zou ik hem den ring nog niet verkoopen. Ik geloof, dat hem het water telkens om de tanden loopt als hij den ring te zien krijgt.”

Na deze woorden reikte hij zijn jongen secretaris de hand en zei: „Adieu, Charly, het wordt voor mij hoog tijd. Even wil ik je nog zeggen, dat ik in den tijd dat je weg waart een plan bedacht heb, waardoor wij spoedig een ruimen geldvoorraad zullen krijgen, en verder zou het mij aangenaam zijn als je hedenmiddag je vrijen tijd er aan wijden wildet om eens naar Battersea te gaan, om daar naar een niet al te grooten winkel om te zien.”

De jonge secretaris zette een verbaasd gezicht en vroeg:

„Waarvoor heb je toch een winkel nodig, Edward? En dat nog wel in een afgelegen buitenwijk van Londen?”

„Ik heb dezen keer voorliefde voor stadswijken, waarin de arbeiders wonen. Die buurten vormen een groot contrast met de Regentstreet, die mij anders steeds zoo aantrekkelijk voorkomt.

Overigens ben ik niet van plan om daar te gaan wonen, maar zal jou opdragen om gedurende eenige weken de bewoner van dien winkel te zijn.

Het is dus in je eigen belang, je een goed huis uit te zoeken, je moet maar goed uit je oogen zien en er een uur extra aan wijden.

Ik denk tegen acht uur terug te zijn en zal dan wel genoeg over mijn plan nagedacht hebben, om alles nader met je te kunnen bespreken.

Voor iets anders heb ik je hedenavond niet nodig; je kunt dus na tien uur zelf over je tijd beschikken.”

Een handdruk — een kort „good bye” — en Charly Brand was alleen.

Hij ging aan tafel zitten, om na te denken over hetgeen Lord Lister met hem gesproken had.

Hij kon zich niet goed voorstellen, hoe hij zich te gedragen had als winkelier in een der beruchtste voorsteden van Londen. Buitendien stond het nu vast, dat de plannen van John C. Raffles tot des avonds voor hem een geheim zouden blijven.

VIERDE HOOFDSTUK.

De Indische wondersleutel.

„Waar is de winkel, dien je gehoord hebt?” vroeg Lord Lister den volgenden middag.

„Houstonstreet 62,” antwoordde Charly Brand, terwijl hij zijn glacé handschoenen aantrok.

„Dan naar de Houstonstreet 62!”

Met de electriche tram reden zij naar Houstonstreet. Dat was een breede, maar zeer vuile straat en maakte in dit stadsgedeelte geen uitzondering op den regel.

Het huis No. 62, waarin zich de winkel bevond, was een huurkazerne van zes etages, waarin honderden menschen woonden.

De jonge secretaris voelde zich zeer weinig op zijn gemak, toen hij achter Raffles aan naar de eerste étage klom, waarin de eigenaar woonde.

Deze man ontving de beide bezoekers, terwijl hij gekleed was in een vuilen slaaprok en noodigde hen, met een grooten omhaal van woorden uit, om in den salon te gaan, die bij nadere beschouwing niets anders bleek te zijn dan een vertrek, waarin meubels stonden, die door ouderdom bijna geen waarde meer hadden.

De beide vrienden namen in zoogenaamde leuningstoelen plaats en de Groote Onbekende deelde den eigenaar mede, dat hij den leegstaanden winkel beneden wel voor een jaar wilde huren.

„Het zou mij inderdaad zeer aangenaam zijn, mijnheeren, als ik eindelijk eens eerlijke en zindelijke huurders kon krijgen.”

„Daaromtrent kan ik u volkomen geruststellen,” antwoordde Lord Lister.

„Ik heb iets uitgevonden — en om behoorlijk te kunnen werken, heb ik een grootere ruimte noodig dan die van uwen winkel.

Deze heer”, — hij wees daarbij naar Charly Brand — „zal voorloopig in het vertrek achter den winkel gaan wonen en ik sta u er borg voor, dat aan uw vertrekken niets beschadigd zal worden.”

De eigenaar legde zijne handen op den buik en een vergenoegd lachje kwam op zijn vet gelaat.

„Het zal mij een waar genoegen zijn, mijnheer, u onder mijn huurders te mogen rekenen”, verklaarde hij met zekere waardigheid.

„Nu moet u het mij, als een man van zaken — want ik ben niet alleen huiseigenaar, maar tevens koopman — niet kwalijk nemen, als ik u verzoek mij te zeggen waar ik naar u informeeren kan, en gewaar kan worden of ik met soliede gentlemen te doen heb.”

Charly Brand wilde bij deze woorden opstaan. Maar John C. Raffles bleef rustig zitten en kreeg alleen zijn portefeuille te voorschijn, die hij opende.

„Ik geloof, mijnheer, dat uw verzoek vervalt, daar ik het voornemen heb, om u het bedrag der huur voor een jaar vooruit te betalen. Wilt u zoo goed zijn om mij het bedrag daarvan op te geven?”

De eigenaar begon te lachen.

„De huur bedraagt 50 pond, Sir!”

„Ik verzoek u, mij het overschot terug te geven”, — bij deze woorden legde Lord Lister een banknoot van 100 pond op het vuile tafelkleed van den zoogenaamden salon neer.

De eigenaar maakte de eene buiging na de andere, greep met uitgespreide vingers naar het bankbiljet en verdween uit het vertrek, om een quitantie te schrijven.

„Foei!” zei Charly Brand, toen zij eindelijk alleen waren, „als het geheele huis er zoo uitziet als de eigenaar, dan is een zwijnestal daarbij vergeleken een elegant vertrek.

Ik geloof, als mijn leertijd als winkelbediende afge-loopen is, dat het dan noodzakelijk zal zijn, dat ik mijn kleeren eerst laat desinfecteeren.”

John C. Raffles begon te lachen.

„Ik betreur het van ganscher harte, mijn beste Charly, dat je al deze ongeriefelijkheden en twijfelachtige genoegens op je moet nemen”, antwoordde hij halffluid. Maar het is je eigen schuld. Als je mij tijdig genoeg gezegd had, hoe het met onzen financiële toestand gesteld was, dan zou je het niet noodig

hebben gehad, om in dit vuilnisnest de wijk te moeten nemen."

De jonge secretaris en handelsbediende keek eenigszins wantrouwend in den salon rond.

„Ik geloof inderdaad niet, beste Edward, dat het je gelukken zal, in deze omgeving onzen financiëleen toestand te verbeteren. In de Houstonstreet is volgens mijn oordeel nog nimmer iemand aan geld gekomen. En het ergste is, dat ik van alles wat men handel noemt, niet het minste verstand heb."

John C. Raffles wierp de asch van zijn sigaret op het smerige tafelkleed van de salontafel.

„Wel, mijn beste jongen, ik denk, dat je toch wel een brief kunt schrijven en dien tweehonderd maal copieeren. Daarin en in het ontvangen der inkomende bedragen bestaat je geheele arbeid.

Overigens kunnen wij al deze zaken later wel bespreken. Want ik hoor onzen vuilen huisbaas al aankomen."

Inderdaad kwam de eigenaar weer binnen, maakte opnieuw een buiging en overhandigde Raffles de vijftig pond — en ook de zoogenaamde quitantie, die op geen erg zindelijk papier geschreven was.

Raffles stak haar onmiddellijk in zijn portefeuille, daarna stond hij op en Charly Brand volgde zijn voorbeeld.

De dikke eigenaar wreef zich vergenoegd de handen en stond weer onophoudelijk te buigen.

„Ik hoop, mijne heeren, dat wij goed met elkander zullen kunnen opschieten. Voordat ik het vergeet — de winkel is nu geheel te uwer beschikking."

De Groote Onbekende knikte uit de hoogte, terwijl hij zijn handschoenen aantrok.

„Morgen of overmorgen zal ik eenige kantoormeubelen en tapijten laten bezorgen en u zoudt mij een groot genoegen doen, als u er zorg voor wildet dragen, dat de winkel, voordat wij dien betrekken, wat schoon gemaakt en opgeruimd wordt."

„Dat spreekt vanzelf, edele heer. Alles zal naar uw genoegen in orde gemaakt worden."

John C. Raffles nam zijn hoed — Charly Brand deed hetzelfde.

„Dus dat komt in orde. Dan kunnen wij heengaan." Een korte groet van de beide heeren... een diepe buiging van den eigenaar.

De audientie in den salon was geëindigd — en Lord Lister was weer 50 pond armer geworden.

„Zoo, mijn jongen," zei John C. Raffles, toen zij weer op straat waren.

„Wij willen geen onnoodigen tijd verliezen en nu een bekwamen smid opzoeken, wien ik het tweede gedeelte van mijn programma moet opdragen."

Charly Brand vroeg er niet naar, wat John C. Raffles eigenlijk met dit alles voorhad. Hij schikte zich geduldig in zijn lot en wachtte, zooals hij reeds zoo dikwijls gedaan had, ook ditmaal met Jobsgeduld af wat de gevolgen van dit nieuwe avontuur zouden zijn.

Een half uur later stonden zij in een groote smederij. De baas, met een reuzengestalte en een paar gespierde armen, begroette de binnentredenden niet buitengewoon vriendelijk en hoorde zwijgend naar hetgeen Lord Lister hem uitlegde.

„Het betreft het volgende, baas: ik heb binnen veertien dagen tweehonderd sleutels nodig, die u mij volgens een teekening, welke ik u zal voorleggen, gereed moet maken."

De smid dacht eenige minuten na.

„Tweehonderd sleutels, mijnheer? Dat zal moeilijk gaan in dien korten tijd. Want de sleutels zijn toch waarschijnlijk alle verschillend?"

De Groote Onbekende ontkende.

„Er is slechts sprake van één soort, waarvan ik echter, zooals ik u reeds zeide, tweehonderd exemplaren nodig heb.

Daar het mij er hoofdzakelijk om te doen is, dat ik deze sleutels binnen veertien dagen kan krijgen, is het voor u misschien gemakkelijker als u zich volgens de teekening, die ik u geef, eenvoudig een model laat gereed maken, terwijl gij dan de andere tweehonderd sleutels in lood laat gieten."

De smid keek norsch voor zich, want het voorstel kwam hem tamelijk ongehoord voor. Hij had in zijn gansche leven nog nimmer van looden sleutels gehoord.

Zijn verwondering steeg echter ten top, toen Lord Lister uit zijn zakboekje een blad papier scheurde en den vorm der sleutels met alle bijzonderheden begon te teekenen. —

De smid schudde onophoudelijk het hoofd en verklaarde ten slotte, terwijl hij voor de toonbank ging staan:

„Dat is de merkwaardigste sleutel, mijnheer, dien ik ooit in mijn leven gezien heb!"

Hij boog zich nogmaals over de teekening heen.

„Ik geloof, dat er in geheel Londen of liever op de gansche wereld geen slot bestaat, dat daarvoor past."

„Juist", zei Lord Lister bedaard. „Ik ben dezelfde

meening ook toegedaan en hoop zelfs ernstig, dat u dit niet als een vergissing beschouwt."

En toen hij den wantrouwenden blik zag waarmede de smid hem van ter zijde bekeek, voegde hij er snel aan toe:

„Bij de geheele zaak is er eenvoudig alleen sprake van het model van een uitvinding, die ik gemaakt heb en die, zooals ik bepaald hoop, mij zeer veel geld zal inbrengen. U kunt dus deze opdracht gerust en zonder gemoedsbezwaar ten uitvoer brengen."

Deze verklaring scheen den smid gerust te stellen.

„Ik zal al het mogelijke doen, mijnheer, om in veertien dagen de tweehonderd exemplaren gereed te maken."

„All right! Zend ze met een gekwiteerde rekening naar Houstonstreet 62, waar deze jonge gentleman ze van u in ontvangst zal nemen."

Daarna verlieten zij de voordeur, die de smid met de pet in de hand voor hen geopend had.

De tocht duurde echter dezen dag nog langer. Charly Brand begreep er niets meer van.

Bij een reclameschilder werd een groot uithangbord besteld, waarop met reuzengroote roode letters op een donkerblauwen grond „Slukani" te lezen stond — een nieuw raadsel, waarover Charly Brand zich tevergeefs het hoofd brak.

De Groote Onbekende verklaarde echter, toen zij

des avonds laat in een rijtuig naar hunne villa reden lachend:

„Wacht maar, mijn jongen, het spreekt vanzelf, dat ik je voor je nieuwe betrekking als winkelbediende ook een volledig costuum zal bezorgen."

Je zult eens zien, hoe het je in de Houstonstreet zal bevallen, als je eerst achter je nieuw schrijfbureau zit, en daar ondervindt, welk een aangenaam gevoel het is, gedurende eenige weken als chef van het wereldberoemde huis „Slukani" te fungeeren."

Charly Brand keek wanhopend.

„Maar vertel mij nu toch in Godsnaam, Edward, tegen wien is nu deze gansche veldtocht, deze uitvoerige voorbereiding en — tusschen twee haakjes — dit tamelijk kostbare spel gericht?"

Lord Lister wierp de rest van zijn cigarette door het geopende venster van het rijtuig.

„Ik heb met de brave lieden van de „Antiqua"-club een reuzenmop voor, waarbij natuurlijk onze innig-geliefde vriend, de dikke inspecteur van politie Baxter, ook niet ontbreken mag."

Buitendien hoop ik ook onze financiën wat te verbeteren. En ik denk, beste vriend, dat dit twee redenen zijn die ten slotte wel de moeite zullen loonen om zich eenigen last te getroosten.

Dus, Charly, „Slukani" is ons wachtwoord!"

VIJFDE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige brief.

Drie weken later was de winkelzaak in Hostenstreet in vollen gang.

Charly Brand had zich de noodzakelijkste dingen, die hij voor een verblijf van verscheidene weken noodig had, in een kleine achterkamer laten brengen en zich daar zoo behagelijk ingericht, als de beknopte ruimte het toeliet.

Nu zat hij achter zijn mooie nieuwe schrijftafel, had een vel papier voor zich, dat den naam der firma „Slukani” droeg en schreef volgens het dictaat, dat de Groote Onbekende, die tegenover hem op de sofa zat, hem gaf, den volgenden brief:

„WelEdele Heer!

Sta mij toe, dat ik mij tot u wend voor een zeer eigenaardige zaak, waarvan ik vertrouw dat zij u zeer veel belang zal inboezemen.

Het gaat om het volgende: Op een lange onderzoekingsreis, die een van mijn handelsvrienden gedurende de laatste twee jaar door den Oost-Indischen Archipel maakte, en op een excursie door Indië, kwam genoemde heer ook aan het hof van den Maharadscha van Sagore.

Het vorstendom Sagore behoort, zooals u zeker wel bekend is, tot de machtigste staten van Indië en bevindt zich niet, zooals de andere vorstendommen, onder Engelsch oppergebied.

De vorst van Sagore bezat een zeer mooie dochter, die genoemde heer, waarop ik mij in dezen brief beroep, bij gelegenheid van een boottocht het leven redde.

De vader van het jonge meisje, die bijzonder dankbaar tegenover den redder was, stond hem toe den een of anderen wensch te doen en beloofde hem onvoorwaardelijk dien te vervullen, voor zoverre dit in zijn macht was.

Gedurende de drie weken, dat hij aan het hof van Sagore doorbracht, had hij met den ceremo-

niemeester van het paleis vriendschap gesloten en vernam daardoor het bestaan van een zeer geheimzinnigen wondersleutel, dien hij ten slotte van den vorst als belooning voor het redden der prinses vroeg.

De Maharadscha van Sagore trachtte zijn eenmaal gegeven woord terug te nemen, daar deze sleutel een der zeldzaamste kostbaarheden was, die zich in zijn schatkamer bevonden. Mijn vriend wilde echter in geen geval van zijn eenmaal uitgesproken wensch afstand doen, en nu was de vorst ten slotte verplicht, den sleutel af te geven, welke nu door een samenloop van omstandigheden, die ik u niet verklaren mag, in mijn bezit is.

Daar ik van een intiemen vriend van u vernomen heb, dat u een hartstochtelijk liefhebber bent van antiquiteiten, ben ik zoo vrij, u dezen Indischen wondersleutel bij dezen te koop aan te bieden.

De prijs, waarvan ik niet afwijk, is 500 pond sterling. Ik verzoek u beleefd, mij binnen acht dagen te willen berichten, of u op mijn aanbod reflecteert.

Wat nu de eigenlijke waarde van den sleutel betreft, veroorloof ik mij, u ook daaromtrent eenige verklaring te geven. Ten eerste zal het huis, waarop de sleutel in de voordeur past, toeganke-lijk voor u zijn en uw eigendom worden.

U kunt daar binnengaan, en er zal niemand te vinden zijn, die het durft wagen, u uit uw nieuwe woning te verdrijven. De tweede eigenschap van den Indischen wondersleutel, die nog veel merkwaardiger is, bestaat daarin, dat elke wensch, die gij in het door u geopende huis uitspreekt, binnen 24 uren vervuld zal worden. Al is deze wensch nog zoo fantastisch, ja bijna onmog-

lijk — u zult nooit teleurgesteld worden.

U zult wel willen bekennen, mijnheer, dat voor een dergelijk voorwerp van waarde, waaraan nog zoovele andere voordeelen verbonden zijn, de gevraagde prijs van 500 pond sterling zeer gering is.

Ik heb er echter toe besloten, u dit aanbod te doen, daar ik zelf een liefhebber van antiquiteiten ben en in u een geestverwant hoop te vinden. En ik weet zeer goed, welk een genot elke verzamelaar van oudheden en elke ware kenner van echte kunstwerken smaken zal als hij een dergelijk zeldzaam voorwerp vindt.

Bedank mij niet voor dezen brief, zoek mij niet persoonlijk op; want als ik het moet aanschouwen hoezeer u over dezen Indischen wondersleutel verbaasd bent, dan kon het wel zijn, dat ik nog spijt kreeg, dezen brief verzonden te hebben.

U handelt dus in ons beider belang, als u mij slechts de opdracht geeft, u den wondersleutel „Slukani” tegen betaling van 500 pond sterling te zenden.

Ik hoop, dat mijn beroep op uwe liefde voor de kunst niet tevergeefs was. En ik weet beslist, dat uwe kinderen en kindskinderen mij als den geluksaanbrenger van uwe familie tot hun laatsten ademtucht zullen zegenen.

Dit bewustzijn zal mij een ruime schadeloosstelling zijn voor de zeldzame kostbaarheid, die ik door den verkoop van den sleutel afsta, en dien ik door bijzondere omstandigheden voor zulk een belachelijk geringe som van de hand doe.

Ik verzoek u zoo spoedig mogelijk een beslissing te nemen en mij uw besluit per omgaande mede te deelen.

Ontvang de verzekering van mijn bijzondere hoogachting,

Uw dw.

BILLY CARLTON.”

Charly Brand had verscheiden malen, terwijl zijn pen over het papier kraste, met open mond zijn vriend en meester aangekeken, die zich daaraan in het minst niet stoorde.

Toen de jonge secretaris nu eindelijk de pen neerlegde, zei hij, terwijl hij de schouders ophaalde:

„Hoor eens, Edward, dat is de grootste humbug, dien je tot dusver hebt vertoond. Geloof je dan inder-

daad, dat op dezen brief iemand zal ingaan? Een denkend mensch zal hem eenvoudig in elkaar frommelen en in de prullemand smijten, je misschien een onbeleefde briefkaart zenden en je wegens gemeene oplichterij aanklagen.”

Lord Lister sloeg de beenen over elkander en keek naar de punten van zijn lakschoenen.

„Een denkend mensch, mijn beste Charly, zou waarschijnlijk zoo handelen. Zelfs hoogstwaarschijnlijk! En met denkende menschen zou ik deze zaak ook niet zoo behandelen.

De brave leden der club „Antiqua” zijn echter, zooals je zelf tot je vermaak ondervonden hebt, zoo verschrikkelijk dom, dat ik geen penny meer voor mijn menschenkennis geef, als een van hen dezen brief onbeantwoord laat. Je zult zien — zij zullen mij allen zonder uitzondering getrouw en eerlijk hun vijfhonderd pond zenden, om daarvoor den betooverden wondersleutel in te ruilen.

Wees zoo goed, als ik weer vertrokken ben eens uit te rekenen, hoeveel 35 maal 500 is, en je zult met mij toestemmen, dat mijn bewering niet overdreven is, als ik verklaar, dat de verzamelclub van antiquiteiten het meest tot de verbetering van onze finanties zal bijdragen!”

Charly Brand nam de pen weer ter hand en krabbelde op den rand van het papier den vorm van den sleutel „Slukani”.

„Maar wat moet ik doen, Edward, als een van de lui, die den brief ontvingen, argwaan koestert, de brutale zwendel bemerkt en de politie naar mij toestuurt?”

Lord Lister kreeg zijn met juweelen bezet étui te voorschijn en stak een sigaret aan.

„Ik zou je dringend ontraden, beste jongen, om je het hoofd met onnoodige zorgen te breken. Dat, waarvoor jij bevreesd bent, zal nimmer plaats hebben. Te minder, omdat ook de brave Baxter een afschrift van dezen brief zal krijgen. Hij zal natuurlijk niet in gebreke blijven, om mij op de eerstvolgende bijeenkomst der vereeniging te vragen, hoe ik er over denk. En het zal mij een bijzonder genoegen zijn, hem 500 pond uit den zak te kloppen. De man heeft ons gedurende al die jaren op veel meer onkosten gejaagd, zoodat hij mij deze kleine revanche niet ten kwade zal duiden.”

De chef van het huis „Slukani” moest lachen.

„Als je de zaak zoo opvat, heb je volkomen gelijk, alleen betwijfel ik, dat de inspecteur van politie van

Scotland Yard deze zaak goed zal opnemen."

Lord Lister stond op en maakte zich gereed om heen te gaan.

„Als ik anders geen zorg had, beste jongen, dan mij daarover het hoofd te breken, dan zou ik de gelukkigste mensch onder de zon zijn.

Trouwens wil ik je ook niet langer storen, want je zult de eerstvolgende dagen tamelijk veel te doen hebben met dezen brief, dien ik je zoeven gedicteerd heb, tweehonderd maal af te schrijven”.

Hij haalde uit zijn zak een pakket te voorschijn, dat hij voor zijn jongen secretaris op de schrijftafel neerlegde.

„Hier zijn de gezamenlijke tweehonderd adressen, die je noodig hebt. Werk nu vooral zeer accuraat, opdat er geen enkele brief als onbestelbaar terugkomt, want in onze tegenwoordige onaangename positie moeten wij werkelijk op iedere 500 pond letten.”

Charly Brand sloot het couvert met den gedicteerden brief zorgvuldig in het middelste vak van zijn schrijftafel.

„Ik zal mijn best doen, Edward, om alles zoo goed mogelijk uit te voeren. Ik zou je echter zeer dankbaar zijn, als je mij zoudt willen toestaan om de zaak „Slukani” des avonds om half zeven, nadat de laatste post is aangekomen, te mogen sluiten. Daar er van half zeven tot negen uur niet veel publiek komt, gebruiken wij anders onnoodig veel gas. En je zegt toch zelf, dat spaarzaamheid in den eersten tijd een van onze hoofddeugden moet zijn”.

John C. Raffles ging, door Charly Brand gevolgd, van de achterkamer naar den winkel, waar een groote gaskroon helder brandde.

Hij keek opmerkzaam overal rond en opende ook een groote muurkast, waar de 200 sleutels naast elkan- der lagen.

„Van deze kast, mijn beste Charly, hangt onze toekomst en ons bestaan af. Ik stel haar dus onder je strengste bewaking”.

„Nu,” beweerde Charly Brand, nadat hij de kast weer sloot en den sleutel bij zich stak, „ik geloof, dat aan dezen klomp verguld lood zich niet zoo gemakke- lijk iemand vergrijpen zal; zelfs al zouden wij de kast open laten staan.”

John C. Raffles reikte hem de hand.

„Doe je zaken goed, mijn jongen, en als je in den eersten tijd des avonds niets beters te doen hebt, ver-

wacht ik je altijd om negen uur in onze villa in Regent- street. Wij zullen dan iederen avond opnieuw het genot smaken van elkander weer te zien en je zult dan eens zien, hoe mooi je onze woning vindt, juist nu je voor eenige weken veroordeeld bent, in een smerige huur- kazerne in de Houstonstreet te vertoeven.”

De chef van het huis „Slukani” keek eenigszins neerslachtig in den kalen winkel rond.

„Inderdaad, Edward, ik had de eerste paar dagen heimwee. Als ik mij niet aan je strenge bevelen had moeten houden, dan zou ik reeds den eersten middag den winkel weer gesloten hebben, om naar onze mooie villa terug te keeren.

Doch mettertijd gewent men aan alles. En ik moet eerlijk bekennen, dat ik mij hier langzamerhand begin thuis te gevoelen. Alleen moet je mij het genoeg doen, je meer hier te vertoonen. Je moet in aanmerking nemen, dat ik een dergelijke eenzaamheid nog nooit heb gekend.”

De Groote Onbekende streek hem liefkozend met de hand door het mooie blonde haar.

„Het verheugt mij, mijn beste jongen, dat je zoo aan mij gehecht bent,” zeide hij teeder. „En als ik openhartig wil zijn, moet ik bekennen, dat ook mij deze zoo ongewone eenzaamheid eenigszins moeilijk valt. Doch zooals gezegd: Zaken zijn zaken, en wij zullen ons, als dat zaakje goed afloopt, rijkelijk schadeloos stellen.

Nu moet ik echter vertrekken, want ik wil nog een bezoek brengen aan het hoofdbureau van politie Scot- land-Yard, daar ik moet bekennen, dat ik er zeer naar verlang om mij weer eenige uren met mijn vriend Bax- ter te onderhouden.

Je kunt je volstrekt niet voorstellen, hoezeer deze brave kerel zich er over verheugd, als hij mij weer eens te zien krijgt.”

Charly Brand was zoo ontsteld, dat hij de oogen wijd open sperde.

„Jij — bezoekt — Baxter?”

John C. Raffles trok zijn handschoenen uit.

„Zeker,” verklaarde hij kalm, „het is heden de vierde of vijfde keer. Ik geloof, dat de „vloot” zeer nauwkeurig weet, wie achter den kunstliefhebber Lord Mac-Lewles schuilt. De kleine kerel lacht tenminste altijd zoo spottend, als de dikke Baxter mij met zijn vriendschapsbetuigingen overlaadt.”

En nu vertrok hij.

ZESDE HOOFDSTUK.

De zaak bloeit.

Op het hoofdbureau van politie scheen het heden weer een onstuimige dag te zijn.

Secretaris Marholm, bijgenaamd de „vloot”, had nauwelijks zijn koffie leeggedronken en zijn geliefkoosde pijp aangestoken, of de deur werd opengetrokken en de „geweldige” verscheen.

Zonder den ondergeschikte goeden morgen te wenschen, hing hij hoed en mantel aan den kapstok, zette zich voor zijn schrijfbureau en begon hijgend en zuchtend de aangekomen dienstbrieven na te zien.

„Het zit bij hem weer niet gezond”, dacht de „vloot” schouderophalend en werkte kalm door.

Dit zwijgen duurde wel vijf minuten. Eindelijk begon het den inspecteur zelf te vervelen en zocht hij ergens een zondebok, op wien hij zijn slecht humeur kon koelen.

Want plotseling gooide hij den grooten papiersnijder, waarmede hij de brieven gewoonlijk opende, op zijn schrijftafel, keerde zich om en zei op scherp toon:

„Luister eens naar mij, Marholm!”

De „vloot” legde de pen neer en antwoordde met een brutaal lachje:

„Altijd tot uw dienst, mijnheer de inspecteur van politie!”

„Hoe kom je toch aan die dwaze manier van spreken?” snauwde Baxter.

Marholm zette het onschuldigste gezicht ter wereld.

„Dat is toch geen dwaze manier van spreken, mijnheer de inspecteur”, zei hij beleedigd.

„Ik heb thuis in slapeloze nachten lang erover nagedacht, totdat ik het eindelijk vond. Ik weet waarlijk niet wat u daarop hebt aan te merken.

Volgens mijn oordeel klinkt het zeer eerbiedig en het is in elk geval duizend maal mooier dan het Duitse „tot uwe orders!” — welke uitdrukking u voortaan ook bij ons schijnt te willen invoeren.”

De geweldige keek hem van uit de hoogte aan.

„Je gaat je bevoegdheid te buiten, Marholm”, zeide hij op strengen toon.

„Je schijnt geheel en al te hebben vergeten, dat je slechts een ondergeschikt ambtenaar bent en dat het je niet geoorloofd is, om de Duitsche natie te bespotten. Heb je mij verstaan?”

De „vloot” schudde het hoofd, deed een paar trekken aan zijn pijp en verklaarde ten slotte:

„Openhartig gezegd, neen, mijnheer de inspecteur. Wat u mij daar zoo juist verteldet, was zeer mooi — met alle respect! — Ik heb echter den diepen zin daarvan niet recht begrepen. Maar daar komt het niet zoo zeer op aan. Wilt u mij niet liever verklaren, wat u van mij wenscht?”

Als blikken konden dooden, dan was Marholm op dit oogenblik zonder twijfel dood van zijn stoel gevallen.

„Zeker wil ik je dat verklaren”, antwoordde Baxter met onheilspellende kalmte.

„Ik zal mij met een lid van het parlement in verbinding stellen, opdat er een wet in het leven geroepen wordt, waarbij den beambten, als ze in dienst zijn, het rooken van tabak verboden wordt met bedreiging van onmiddellijk ontslag.

Daar de Lord-Mayor er helaas niet toe te bewegen is, om deze straf in toepassing te brengen, blijft mij niets anders over dan mij tot het parlement te wenden.

Want de verschrikkelijke damp van je pijp brengt mij beslist nog onder den grond.

Al mijn poriën zijn door die vervloekte tabak reeds verstopt, zoodat ik nauwelijks meer adem kan halen”.

De „vloot” blies den inspecteur een geweldige rookwolk in het gezicht.

„Goed, doe dat maar, ik ben het geheel met u eens”, antwoordde de vloot. Maar ook ik zal een verzoek indienen en vragen, dat ook aan de hogere be-

ambten gevangenisstraf worde opgelegd als zij in de diensturen zware sigaren gaan rooken!"

En toen Baxter hem, sprakeloos over deze brutaliteit, met een open mond aanstaarde, sprong Marholm op en begon met groote stappen door het vertrek heen en weer te loopen, op dezelfde wijze als Baxter dit gewoonlijk deed.

Maar plotseling bleef hij voor Baxter, die hem nog steeds aankeek, staan en sprak met luider stem:

„Ja, mijnheer, uw sigaren tasten mijn gezondheid aan! Uw sigaren bederven mijn gestel op de vreeslijkste manier! Mijn leven is duizendmaal meer waard dan het uwe, want ik ben gehuwd en heb een huisgezin. Van mijn gezondheid hangt het wel en wee van een zwakke vrouw en drie kinderen af. Maar gij ondermijnt mijn lichaam met uw rooken.

Foei, schaam u, mijnheer! Weet gij wel hoe men uw handelwijze noemt?... Men noemt die een moord-aanslag! Aan zulk een misdad deed u zich iederen dag schuldig!

Als gij eenig gevoel voor uwe naasten hadt, dan zoudt gij niet meer in dit vertrek zijn; dan waart gij reeds lang van schaamte en berouw gestorven”.

De inspecteur van politie, die deze lange speech voor ernst opnam, voelde zich onbehagelijk en werd bang voor zijn ondergeschikte, die met woedende oogen steeds dichterbij hem kwam.

Maar hij vatte moed en haalde alleen de schouders op.

„Je bent gek, Marholm — je bent totaal krankzinnig. Ik wist dat reeds lang en heb je dit ook reeds dikwijls gezegd. Dat is ook de eenige reden, waarom ik je houding en de woorden, die je tegenover je chef hebt uitgesproken, niet ter kennis van hogere autoriteiten zal brengen.

Ik heb altijd medelijden met je gehad, dat weet je en je maakt er nu misbruik van”.

De „vloer” keerde zich om, ging zitten en begon zijn pijp opnieuw te stoppen.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en nadat Baxter „binnen” geroepen had, verscheen er een agent en presenteerde den chef een visitekaartje, waarop stond:

Algernon, Lord Lewles.

Een straal van blijdschap vertoonde zich op het gelaat van den inspecteur van politie.

„Laat dien heer binnenkomen!” gebod hij, waarop de agent het vertrek weer verliet.

John C. Raffles trad binnen.

De hoofdman van Scotland-Yard sprong op, snelde naar hem toe en wilde hem omhelzen.

„Mijn waarde lord, uw komst is een groote verrassing voor mij; uw bezoek van eergisteravond was ook zoo vreeselijk kort. Ik hoop, dat u heden meer tijd hebt. Ik verheug er mij op, een uurtje aangenaam met u te kunnen praten.”

John C. Raffles maakte een kleine buiging voor de „vloer”, die deze beantwoordde met een glimlach en met een blik naar den dikken Baxter.

De secretaris en de Groote Onbekende keken elkan- der een oogenblik onderzoekend aan.

Het was alsof ieder de gedachten van den ander wilde raden.

Lord Lewles legde zijn hand op een stoel neer, wendde zich weer tot den inspecteur en ging tegenover hem zitten.

„Het doet mij erg veel leed, waarde vriend”, begon hij, „dat ik ook heden slechts eenige oogenblikken tijd heb. Ik heb namelijk aan mijn neef, den Lord-Mayor, beloofd hedenmiddag bij hem te komen, om met hem belangrijke familieaangelegenheden te bespreken, maar ik zal mij niettemin met genoegendeurende tien minuten met u kunnen onderhouden”.

Aan het gelaat van den „geweldige” kon men zien, dat hij zich verwonderde. Hij had tot dusverre nog niet geweten, dat zijn nieuwe kennis zoo na verwant was aan den gevreesden Lord-Mayor van Londen. Hij had er nu des te meer voldoening van, dat het hem zoo gemakkelijk gelukt was, de vriend te worden van Mac Lewles.

Hij boog zich een weinig voorover en zei:

„Het is mij bijzonder aangenaam, geachte vriend, dat gij mij juist heden komt bezoeken”.

De „vloer” scheen zich verslikt te hebben, want hij hoestte zóó erg, dat John C. Raffles zich genoodzaakt zag, hem vragend aan te kijken.

Maar de dikke Baxter haalde een enveloppe uit zijn zak, nam daaruit een brief en sprak:

„U weet, lord Mac Lewles, dat ik van af den eersten dag onzer kennismaking uw intelligentie op zeer hoogen prijs heb gesteld en daarom zou ik nu gaarne van de gelegenheid gebruik willen maken, u om raad te vragen.

Ik ontving namelijk heden dezen brief; zoudt u zoo goed willen zijn, dien te lezen?”

Bij deze woorden overhandigde hij den Grooten Onbekende den brief, waarop van boven niets anders geschreven stond dan het woord „Slukani”

Lord Lewles bekeek den brief; het scheen, dat hij niet wist wat hij er mede beginnen moest.

Maar Baxter kwam hem tegemoet.

„Lees maar, geëerde Lord en wees zoo goed, mij te zeggen, hoe u er over denkt.

Er ligt mij zeer veel aan gelegen, uwe meening te weten.”

De Groote Onbekende scheen zich over den inhoud, beginnende met de woorden: „hooggeëerde heer”, te bedenken. Overigens stond er letterlijk in den brief wat hij drie dagen geleden zijn jongen secretaris Charly Brand in de Houstenstreet 62, had gedictieerd, alleen met de afwijking, dat Baxter uitgenoodigd werd om den sleutel, als hij daarvan kooper werd, persoonlijk in de Regentstreet 53, des avonds te komen afhalen.

Gedurende eenige oogenblikken heerschte er een diepe stilte in het vertrek.

Lord Lister had den brief twee keer woord voor woord, van het begin tot het einde, doorgelezen, voordat hij hem aan den inspecteur van politie teruggaf.

Baxter keek hem met gespannen verwachting aan.

Eindelijk kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

„Wat denkt u ervan, Lord?”

De Groote Onbekende schudde het hoofd en antwoordde:

„Het komt mij voor, een vreemde geschiedenis met dezen Indischen wondersleutel te zijn, mijn waarde inspecteur.”

„Ik houd het er voor, dat het niets dan een groote zwendel is,” beweerde de inspecteur van politie.

Op het aristocratische gelaat van den bezoeker vertoonde zich zulk een ironisch lachje, dat Baxter verlegen werd.

„Ik geloof, waarde vriend, dat gij u nu erg vergist. Het woord „zwendel” kan naar mijn meening hier niet van toepassing zijn.

Zoals u weet, ben ik met mijn jongen secretaris, Mr. Wood, langen tijd in Indië geweest en kwam daar dikwijls in de gelegenheid om aan de hoven der vorsten toegelaten te worden, doordat ik van uit mijn vaderland aanbevelingsbrieven had.

En nu ik het woord „Slukani” weer lees, herinner ik mij, dat ik gedurende mijn oponthoud in Indië dikwijls gelegenheid heb gehad allerlei vreemde verhalen te hooren over de wonderlijke kracht van dezen sleutel, die, zooals de schrijver van uw brief terecht be-

weert, destijds in het bezit was van den Maharadscha van Sagore.

Ik ben tot mijn spijt niet aan het hof van dezen vorst geweest, zoodat ik niet in de gelegenheid was mij persoonlijk van de waarheid van de verhalen omtrent de raadselachtige uitwerking van den sleutel op de hoogte te stellen. Maar de personen, die mij dit mededeelden, waren geloofwaardige lieden en bestonden hoofdzakelijk uit hooggeplaatste militairen.

En ik moet bekennen, dat het destijds in Indië een algemeen bekend feit was, dat de bezitter van den wondersleutel „Slukani” gerust onder de benijdenswaardige menschen van het aardrijk gerekend mag worden.”

De inspecteur van politie had met open mond geluisterd. Zijn uitpuilende oogen werden van verbazing hoe langer hoe grooter.

„Dus werkelijk, beste Lord? — dan was mijn oordeel over den inhoud van dezen brief een weinig voorbarig.

Want als u ook van meening bent, dat het bestaan van dezen wondersleutel geen fantasie is, dan zou de gelegenheid toch zeer gunstig zijn om zich deze kostbaarheid met de daaraan verbonden voordeelen voor den prijs van 500 pond aan te schaffen.”

De Groote Onbekende was opgestaan en liep in gedachten het vertrek op en neer.

Eindelijk bleef hij voor den inspecteur van politie staan en keek hem peinzend aan.

„Ja, ziet u, beste vriend, dat is eigenlijk het eenige punt, dat mij niet recht duidelijk is.

Voor 500 pond sterling is deze sleutel zoo goed als voor niet — want volgens mijne meening is de prijs, die er voor betaald moest worden, niet te berekenen.”

Nu begon de inspecteur belangstelling te toonen.

„Hebt u dan niet gelezen, waarde Lord, at de man aan het slot van zijn brief bekent, dat geheime omstandigheden hem noodzaken om het voorwerp zoo goedkoop aan te bieden? Dat wil met andere woorden zeggen, dat Mr. Carlton hoogstwaarschijnlijk niet op eerlijke wijze in het bezit van den sleutel is gekomen, en dat hij door finantieele moeilijkheden met den verkoop niet wachten kan totdat de wonderbare werking van het kostbare voorwerp hemzelf ten goede komt.”

De „vlooi”, die tot dusverre alles zwijgend had aangehoord, proestte het na deze woorden uit van het lachen.

Lord Lister antwoordde: „Inderdaad, u hebt gelijk,

Mr. Baxter, daaraan heb ik niet eens gedacht en nu geloof ik stellig, dat de schrijver van uw brief inderdaad in het bezit is van den Indischen wondersleutel."

„Durft gij mij dan aanraden om er de 500 pond sterling voor te betalen?"

John C. Raffles haalde de schouders op.

„Wat zal ik daarop antwoorden, inspecteur; als u dat bedrag missen kunt — — —"

De hoofdman van Scotland Yard maakte een toestemmende beweging.

„Zeker wel, ten allen tijde wel, Lord Mac Lewles. Ik moest wel een idioot zijn, als ik er niet voor gezorgd had, steeds zulk een som te mijner beschikking te hebben!"

De bezoeker begon te lachen.

„Dat verandert de zaak. Dan geloof ik, zonder u te beleedigen, dat u nog nimmer een bedrag van 500 pond beter hebt besteed, dan door deze som aan mr. Carlton te zenden."

De dikke inspecteur sprong op, stak zijn handen in de broekzakken en liep met het gezicht van een overwinnaar in het vertrek op en neer.

„Ik heb reeds dadelijk een besluit genomen. Hedenavond om elf uur ga ik naar het aangeduide huis en haal den wondersleutel.

Misschien hebt u overmorgenavond eenige uren voor mij beschikbaar, Lord Lewles? Wij zouden dan den sleutel eens kunnen probeeren."

De Groote Onbekende reikte hem de hand en zei:

„Gaarne, waarde inspecteur. Ik zal overmorgen de vrijheid nemen om per telefoon met u te overleggen op welke manier wij de uitwerking van den sleutel zullen beproeven. Ik ben er zelf op gesteld om aan mijn kennissen onze ondervinding mede te deelen."

Nu begon Baxter de groote sympathie voor zijn vriend onder woorden te brengen, waarbij hij zijn bezoeker in de armen sloot.

„Dus tot een recht spoedig wederzien, waarde Lord Mac Lewles!"

De Groote Onbekende drukte hem vriendschappelijk de hand, maakte een buiging voor de „vloer" en de deur ging achter hem dicht.

Toen de bezoeker vertrokken was, ging Baxter zitten, sloeg de beenen over elkaar, stak een sigaret op en zeide:

„Wel, Marholm, wat zeg je van mijn nieuwe kennismaking met den neef van den Lord Mayor van Londen?"

De „vloer" was weer naar zijn schrijfbureau terugge-

keerd, zijn pen kraste over het papier; hij haalde de schouders op.

„U weet wel, inspecteur, dat ik al uw vrienden met een wantrouwend oog aanzie, omdat ik reeds te vaak ondervonden heb, welke bittere ondervinding u met hen hebt opgedaan."

De inspecteur van politie lachte hem uit en antwoordde:

„Voorzichtigheid is een groote deugd, waarde Marholm, maar bij jou schijnt die voorzichtigheid in ziekelijkheid ontaard te zijn. Ik zou wel willen weten, wat je in te brengen hebt tegen mijn nieuwen vriend Lord Lewles?"

„Niets anders," antwoordde de „vloer", „dan dat ik van meening ben, dat hij alles is, behalve degene, waarvoor hij zich uitgeeft."

„Je bent een dwaas, Marholm. Ik geloof, dat een man als Lord Lewles verre boven je verdachtmaking staat. Wat denk je dan, wie zich achter dien naam verschuilt?"

De „vloer" klopte zijn pijp uit.

„Wie?" herhaalde hij, „niemand anders dan uw geliefde John C. Raffles!"

Baxter ging achterover in zijn stoel zitten, strekte zijn beenen uit en begon luidkeels te lachen.

„Raffles — hou je het er voor, dat Lord Lewles niemend anders dan Raffles is?"

Dat moet ik den Lord vertellen. Dat is het bespottelijkste van hetgeen ik ooit uit je mond gehoord heb. Zulk een groote verstandsverbijstering had ik niet van je verwacht."

De „vloer" antwoordde hierop:

„Ik hoop, inspecteur, dat de zaak niet in omgekeerde richting uitvalt. U weet, dat mijn gevoelens mij nog nooit bedrogen hebben en ik durf wedden, dat u zich vreeselijk om den tuin laat leiden."

De inspecteur werd plotseling ernstig, stond op en ging naar zijn ondrgeschikte.

„Hoor eens, Marholm, ik heb reeds meermalen opgemerkt, dat je wartaal spreekt. Zeg mij eens eerlijk — of je niet dikwijls hoofdpijn hebt?"

De „vloer" schoof de hand van den inspecteur, die deze op zijn voorhoofd leggen wilde, weg.

„Zeker, inspecteur. Deze hoofdpijn gevoel ik elken keer, als ik er getuige van moet zijn, dat ge u voor nar laat gebruiken en niet alleen u zelf, maar tevens ons geheele personeel aan den spot van de gansche wereld blootstelt.

Maar tegelijkertijd gevoel ik dan een jeuk in mijn

rechterhand, die mij er toe aanspoort om zeker iemand een flink pak slaag toe te dienen. Bedenk zelf maar eens, wien ik daarmede op het oog heb."

Baxter werd vuurrood van woede.

„Je bent een ezel en een brutale idioot!" schreeuwde hij.

„Als ik mij niet bedacht en mij herinnerde dat je een ontoerekenbaar individu bent, dan zou ik je nu een paar oorvijgen toedienen, die je hoofd zóó deden opzwellen, dat je in geen enkele doodkist meer zoudt passen."

De „vloot" sprong op en maakte zich tot den strijd gereed; een onheilspellend vuur blonk uit zijn oogen.

„Weet u, wat u mij doen kunt — U kunt mij niets doen en ik geef u den goeden raad om mij niet te tergen, want anders loopt u gevaar, dat ik mij voortaan iets drukker met u zal bezighouden. Wees nu zoo goed, mij niet verder te storen, ik heb mijn tijd wel anders nodig."

Baxter, die zijn woede niet meer bedwingen kon, vloog op zijn secretaris toe om hem beet te pakken.

De „vloot" was daarop voorbereid en pakte den inspecteur bliksemsnel om het lijf en spoedig lagen de beide heeren op den grond te worstelen.

Op dienzelfden avond bezocht Charly Brand zijn meester in diens villa in de Regentstreet en vertelde hem, dat hij tot nu toe 150 brieven verzonden had en juist even zooveel bestellingen had ontvangen op den Indischen wondersleutel „Slukani".

Lord Lister zat in zijn fauteuil en hoorde hem lachend aan.

„Dat gaat uitstekend, mijn jongen. Het doet mij genoegen, je te kunnen mededeelen, dat je er een klant bij krijgt. Die klant is de inspecteur van politie van Scotland Yard, aan wien ik heden eens weder een bezoek heb gebracht.

Hij heeft besloten, op onze aanbieding in te gaan en door betaling van de vereischte 500 pond, eigenaar van den sleutel te worden.

Je ziet nu, Charly, hoe goed ik mijn boezemvriend Baxter ken. Ik zie nu reeds, hoe zijn oogen van blijdschap zullen fonkelen als ik hem den sleutel overhandig! Overmorgen zullen wij de werking van den sleutel probeeren. Ik hoop, hem weer eens goed in het zonnetje te zetten.

Maar het wordt tijd om mij op het bezoek van den

voornamen heer voor te bereiden, want ik wil hem vermomd in mijn laboratorium ontvangen."

Hij wierp de rest van zijn sigaret in een aschbakje en zei:

„Good bye, oude jongen, tot weerziens!"

Bij de deur gekomen, keerde hij zich nog eens om en zei tot Charly:

„Je moet voor heden maar eens weer de rol van den ouden Fred op je nemen en den bezoeker tot mij brengen.

Geleid Baxter dus — natuurlijk als bediende verkleed — naar mij toe, naar het laboratorium in het tuinhuis".

De beide vrienden scheidden van elkaar om zich te verkleeden.

Toen de torenklok het elfde uur verkondigde, naderde de inspecteur van politie met rassche schreden de poort, waardoor men toegang had tot het tuinhuis, dat Raffles bestemd had voor de samenkomst met Baxter.

Als portier verkleed, opende Charly Brand de deur en begeleidde Baxter naar het laboratorium, waar Raffles zijn laten gast verwachtte.

Charly opende de deur en liet Baxter binnengaan.

Het was een tamelijk groot vertrek, waarin Baxter zich nu bevond. De eigenaar van dit tuinhuis was een bejaard man, met een kalotje op het hoofd en een slaaprok aan.

Hoestend, alsof hij verkouden was, bood hij zijn gast een stoel aan, waarop de inspecteur plaats nam.

„Mijn laat bezoek is het gevolg van een brief dien ik ontvangen heb — — —"

„Ik weet er alles van —", met deze woorden viel de oude man den inspecteur in de rede.

„Ziehier de gouden sleutel. — Neem het mij niet kwalijk, dat ik kortaf moet zijn, ik gevoel mij niet recht wel en wil mij ter ruste begeven."

Met fonkelende oogen keek Baxter naar het kostbare kleinood, dat de oude hem in zijn uitgestrekte hand legde.

Verdiept in het beschouwen van den wondersleutel, die nu zijn eigendom geworden was, vergat hij alles om zich heen en eerst het hoesten van den ouden man riep hem tot de werkelijkheid terug.

In groote haast legde hij nu den koop prijs op tafel en snelde daarna weg, alsof hij vreesde dat de oude over den verkoop nog berouw zou krijgen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De arrestatie van Baxter.

Nu volgden de gebeurtenissen elkander snel op.

Op den middag, die op de hierboven beschreven gebeurtenissen volgde, ontving secretaris Marholm in zijn privaatwoning, juist toen hij zich naar zijn bureau wilde begeven, den volgenden brief:

„Zeer geëerde heer Marholm!

Ik ben tot mijn leedwezen verplicht u met een even eigenaardige als onaangename zaak in kennis te stellen. Het betreft een wijd vertakte inbrekersbende, die het plan heeft in de eerstvolgende dagen een grooten, weldoordachten rooftocht in het voornaamste stadsgedeelte van Londen op touw te zetten.

Het eigenaardigste van deze geheele zaak is, dat ook uw chef, de inspecteur van politie Baxter, van Scotland Yard, tot deze zeer verdachte bende behoort.

Door omstandigheden, die ik u hier niet nader verklaren kan, ben ik te weten gekomen dat deze misdadigers van plan zijn in den volgenden nacht te stelen en te plunderen. Het is hun gelukt, zich van de mooiste huizen van het voornaamste stadskwartier sleutels te verschaffen, waarmede het hun gemakkelijk zal vallen zich toegang te verschaffen.

Ik geloof, dat u mij dank verschuldigd zult zijn, als ik u erop wijs, dat het voor u aanbevelenswaardig is de nachtpatrouilles in deze stadsgedeelten aanzienlijk te versterken. Daardoor zal het u zonder twijfel gelukken, het grootste gedeelte der dieven op heeterdaad te betrappen.

Vooraf moet u de voordeuren streng laten bewaken, daar, zooals ik u reeds meldde, de inbrekers in het bezit zijn van passende sleutels.

Wat nu uw inspecteur van politie betreft, verzoek ik u in het belang van de geschonden gerechtigheid, geen ondoordachte handelingen te doen, opdat deze zeldzame vangst u niet mislukt.

Door mijn hierboven reeds vermelde betrekkingen, zal ik ter rechter tijd trachten te vernemen

wanneer en hoe laat Baxter zijn rooftocht wil ondernemen. Het spreekt vanzelf, dat ik u daarvan vroegtijdig in kennis stel, opdat u in staat zult zijn de arrestatie van dezen waardigen vertegenwoordiger der Londensche politie met gemak te kunnen uitvoeren.

Ik maak u er nog bijzonder op attent, dat deze brief op daadzaken berust en geen bedrog is.”

De ontvanger van dit origineele schrijven zocht te vergeefs naar een onderteekening. Maar die was ook niet zoozeer noodig, want de geheele geschiedenis scheen hem zoo toe, dat hij er wel aan moest gelooven.

Hij verzuimde niet, de noodige voorzorgsmaatregelen te nemen, natuurlijk zonder dat Baxter er iets van vernam.

De resultaten hiervan waren zoodanig, dat de „vloot” zich menig keer afvroeg of hij waakte of droomde.

Gedurende de eerstvolgende dagen was de drukte aan het hoofdbureau van politie enorm groot.

Van alle kanten kwamen uit Londen en de voorsteden telefonische en schriftelijke klachten van huiseigenaren, waarin vermeld werd, dat een menigte zeer net gekleede lieden des nachts probeerden om de huisdeuren te openen.

Van dag tot dag werd de onrust steeds grooter, zoodat de couranten zich de zaak aantrokken.

De door Marholm uitgezonden agenten arresteerden iederen nacht een massa dezer menschen.

Maar het allervreemdste was, dat alle gearresteerden een gelijksoortigen sleutel bij zich hadden, die van lood gemaakt en zeer zwaar was.

Al de gearresteerden, overigens zeer respectabele lieden, beweerden, dat zij den sleutel gekocht hadden voor een bedrag van 500 pond sterling, en zich dien hadden laten toezenden door een huis in de Houstenstreet 62, firma „Slukani”.

Het lag voor de hand, dat eenige verslaggevers zich dadelijk naar dit huis begaven, waar zij gewaar werden, dat daar tot voor acht dagen zulk een firma be-

staan had, maar dat de eigenaar, een jonge man, intusschen spoorloos verdwenen was.

De huiseigenaar wist niets anders te vertellen, dan dat men hem een vol jaar huur vooruit betaald had.

Wat de bende misdadigers betrof, deze scheen uitgebreide vertakkingen te hebben, want iederen morgen, als Marholm op het kantoor kwam, vernam hij, dat weer een gansche bende van hen gearresteerd was.

De „vloot” wist eindelijk niet meer wat hij moest doen, maar hij liet allen in voorarrest, totdat de rechtbank tijd zou gevonden hebben om zich met hen te bemoeien.

De opgewondenheid werd van dag tot dag erger in Londen en het schandaal ging zóóver, dat de koning den Lord Mayor op audiëntie noodigde, om zich de zaak te laten verklaren.

Alleen Baxter vermoedde van dit alles niets, want hij las geen couranten en de „vloot” gevoelde zich niet verplicht, hem op de hoogte te stellen.

Inspecteur Baxter, die anders bijna nooit thuis was, had dezen avond voor zich gereserveerd.

John C. Raffles was des morgens op zijn bureau geweest en zij hadden toen afgesproken, elkander om elf uur te zullen treffen voor den winkel van Robinson aan het Strand.

Nauwelijks had Baxter des middags om drie uur het bureau verlaten om te gaan dineeren, of de telefoon belde.

Marholm, die juist ook vertrekken wilde, ging naar het toestel.

„Hallo”, zeide iemand met verdraaide stem, maar waaraan de „vloot” toch die van John C. Raffles meende te herkennen, „bent u daar, Marholm?”

„Ja”, antwoordde de „vloot”; „met wien spreek ik?”

„Dat doet niets ter zake. Ik wilde hooren of u den brief ontvangen heb, dien ik u veertien dagen geleden heb toegezonden?”

De secretaris luisterde met belangstelling en antwoordde:

„Ja, Sir. Ik ben u daar dankbaar voor; want het is mij gelukt, verscheidene leden van de bende te arresteren.”

„Dan ziet u,” zei de ander, „dat ik u goed geraden heb en zult gij mij ook wel gelooven, als ik u op een gelegenheid opmerkzaam maak, waardoor gij uw roem als detective zeer kunt vergrooten.”

„Wees dan zoo vriendelijk mij te zeggen, met wien ik spreek?”

„Neen,” luidde het antwoord.

„Maar ik zal u iets anders zeggen: Tracht hedenavond om half twaalf bij het huis Regentstreet 28 te zijn. Uw inspecteur van politie zal daar om dien tijd trachten in te breken; maar ik moet u aanraden nog een paar flinke agenten mede te brengen, omdat de inspecteur zich waarschijnlijk heftig tegen zijn arrestatie zal verzetten.”

Daarop legde de spreker het toestel neer en hoe Marholm ook belde om de verbinding weer tot stand te brengen — het was vergeefsche moeite.

Eindelijk gaf hij het op en kleeedde zich om naar huis te gaan; maar hij was vast besloten om aan de telefonische mededeeling gehoor te geven; te meer, omdat hij wel vermoedde wie met hem gesproken had.

De torenklok sloeg half twaalf, toen er door de nu stille Regentstreet twee mannen liepen.

Thans, nu zij in het licht van een lantaarn kwamen, kon men hen herkennen — het waren John C. Raffles en zijn vriend Baxter.

„Zijn wij nog niet spoedig bij het huis, dat u hedenmorgen geschikt bevonden hebt voor het nemen van onze proef?”

De andere wierp zijn eindje sigaret op het asphalt en wees naar den overkant der straat.

„Ginds, de tweede villa,” antwoordde hij.

Zij liepen dwars over de straat en bleven voor een portiek staan.

De Groote Onbekende ging in de schaduw van een boom staan, zoodat niemand hem kon zien.

„Zoo, waarde Baxter, nu moet u maar eens probeeren. Ik ben er zeker van, dat de sleutel goed zal werken.”

De inspecteur tastte in zijn broekzak en haalde daaruit een grooten looden sleutel te voorschijn.

Hij keek eerst nog om en vroeg:

„Waarde Lord Lewles, ziet gij misschien ook iemand?”

Zijn begeleider, die achter den boom stond, stak lachend een sigaret op.

„Wees toch niet bevreesd, waarde vriend. Uw betrekking als inspecteur van politie beschermt u voor elk mogelijk gevaar. Maar gij kunt buitendien geheel onbezorgd zijn, want er zijn hier geen menschen op straat.”

De inspecteur van politie scheen door deze verklaring volkomen gerustgesteld.

Hij ging naar de portiek, boog zich voorover en pro-

beerde den sleutel in het sleutelgat te steken.

Plotseling ging de deur van de portiek open en Marholm, vergezeld van een vijftal detectives, sprong te voorschijn, liep op den inspecteur toe, legde hem de hand op den schouder, en riep:

„Ge zijt mijn gevangene!”

De dikke inspecteur kon op dit oogenblik geen woord spreken. Maar hij werd woedend, toen hij door de agenten gegrepen en in een gereedstaand rijtuig gesleept werd.

„Laat mij oogenblikkelijk los, Marholm, of de duivel zal je halen!”

„Voorwaarts, marsch!” beval de „vlooi”.

„Met een inbreker heeft men tot dusverre in Londen steeds korte metten gemaakt!”

De inspecteur verzette zich met alle kracht.

„Ik ben geen inbreker, maar jij bent een idioot en de onbeschaamde kerel van de heele wereld. Ik zal er morgen voor zorgen, dat je ontslagen wordt!”

„Goed”, antwoordde de „vlooi”, „dat kunnen wij bespreken als uw onschuld bewezen is en nu vooruit in het rijtuig!”

John C. Raffles, die de geheele scène in de schaduw van een boom had aangezien, lachte toen het rijtuig wegreed.

Daarna ging hij naar de nog openstaande deur, trok die dicht en ging naar zijn villa.

In de vestibule wachtten Charly en de oude kamerdienaar Gaston op hem; zij vreesden, dat hem een ongeluk was overkomen.

„Welk rumoer was daar op straat?” vroeg de jonge secretaris.

Lord Lister trok zijn pelsjas uit en overhandigde dien tegelijk met zijn cylinder aan den kamerdienaar.

Daarna gingen de beide vrienden naar de eetzaal, die goed verwarmd en verlicht was.

„Ach, niets bijzonders”, antwoordde John C. Raffles terwijl hij bij de kachel ging.

„Men heeft den dikken Baxter zooeven gearresteerd, omdat hij met behulp van een valschen sleutel getracht heeft in te breken.

Secretaris Marholm heeft zijn plicht gedaan, zooals ik van hem verwacht heb.”

Charly Brand keek zijn vriend verwonderd aan.

Den volgenden morgen ontving de „vlooi” een brief, luidende:

„Waarde Marholm!

Het zou goed zijn als gij zoowel de gearresteerde inbrekersbende als den dikken inspecteur van politie Baxter vrijliet. U zult wel bemerkt hebben dat allen, die gearresteerd zijn, denzelfden sleutel hadden om daarmede in te breken. Ik verklaar hiermede, dat ik de eigenaar ben van de zaak „Slukani” in de Houstenstreet en tevens de uitvinder van den sleutel.

Het was mij er alleen om te doen, de antiquiteitenliefhebbers van Londen voor den gek te houden en mijn vriend Baxter het bewijs te leveren, dat ik hem niet vergeet.

Beveel mij bij hem aan en ontvang mijn groeten.

JOHN C. RAFFLES.

Thans was het voor den eersten keer, dat de „vlooi” niet zoo heel vriendschappelijk gestemd was tegenover den Grooten Onbekende.

Want de vele arrestaties, zoowel als de rol, die Marholm en de inspecteur van politie in deze zaak gespeeld hadden, bleef nog eenige weken lang het onderwerp van de gesprekken van al de bewoners der stad.

Maar men verwonderde zich niet meer, toen men hoorde, dat John C. Raffles, bijgenaamd de Grooten Onbekende, deze geheele geschiedenis had bedreven.

Want van dezen genialen man was men in den loop der jaren dergelijke dingen gewoon geworden.

Waanzinnig.

Er zaten nog eenige heeren in de ontbijtzaal, die hunne cigaretten rookten; zij namen de pauze te baat om met het gebruik van een glaasje curaçao den weemoed te verdrijven, die zich van hen meester had gemaakt.

Men begon te spelen — — —

Het spel heette Mullersteken. Wie met de scherpe zijde van het tafelmes op het bord in het woord Muller, Mueller of Mieler stak, welke namen op het papier prijkten, die kreeg een punt. Voor iedere behaalde punt ontving de winner een borrel.

Om kort te gaan — het fraaie „gokspel” was er als voor geknipt, om het verstandelijke evenwicht dat tijdens de lesuren op „de Akademie” in het ongereede was geraakt, weer in balans te brengen.

„Mullersteken”, beweerde luitenant Von Dobelmeier, „brengt iemand door z'n kalmte tot rust en geeft den mensch zijn toestand terug.”

„Maar het is een vervelend spel!” riep de lange Kuchenbach.

„Jij spellebreker! en vervelend?! misschien omdat je geen borrel drinkt —”

„Proost Kuchenbach! — Kijk hier vier Mullers! — Kun je nu nog zeggen dat het spel vervelend is?”

„Het is het volmaaktste, mooiste —”

„Zie je wel — zóó beval je mij al beter!”

* * *

In de directiekamer van de akademie zat men intuschen te beraadslagen. Overste Zirrgiebel liep met groote stappen, zenuwachtig aan zijn knevel draaiend, op en neer. Verslagen stonden de heeren om hem heen. Zij beefden aan al hunne leden.

„Dus weer een!” zei Majoor Bumbke.

„Ja, precies zoo ging het met den armen kerel, die tijdens den vorigen cursus krankzinnig geworden is. Hij was anders een man met talenten....”

„Wees zoo goed om ons de geschiedenis nog eens te vertellen,” mijnheer Camembert.

„Gaarne, overste! — Zoo als gezegd, ik verzocht de heeren, die voornemens zijn, dezen winter een voor-

dracht te houden, hun onderwerp op de lijst te vermelden. Vijf heeren hebben zich vrijwillig aangemeld en onderwerpen op de lijst ingeschreven — alleen de eerste luitenant Kuchenbach had aanvankelijk nog geen onderwerp opgegeven, maar nu heeft hij dit gedaan.”

„Wees zoo goed de woorden van den ongelukkige nog eens voor te lezen, overste —”

„Hij heeft geschreven,” zei de overste, en las: „Het Mullersteken en zijn beteekenis voor de filosofische geschiedenis der menschheid!”

„Vreeselijk!” zei Bumbke, „de kerel is stapelgek!”

„Kuchenbach is altijd een ernstig mensch geweest, niet waar?”

„Zeer ernstig en vlijtig! Een der bekwaamste heeren die op dit oogenblik aan de akademie zijn.”

„Vreeselijk! Het treft altijd de besten. Welk een edel denker is er met hem te gronde gegaan, zou men volgens Wildenbruch kunnen zeggen.”

„Volgens Schiller,” fluisterde de hoofdman Verstein.

„Ja, juist, Schiller! of hoe de betreuenswaardige man heette, die het vorige jaar krankzinnig geworden is. Precies zoo als Schiller!”

„Dat was ook een knappe kop!”

„Zonder twijfel! — Maar mijnheeren, met klagen en jammeren komen wij hier niet verder; wij moeten handelend optreden! Ik geloof dat het 't beste is dat u niets laat merken en het onderwerp van den armen Kuchenbach opneemt. Spreek hem vooral niet tegen! Zieken zoo als hij, kunnen dat niet dulden. Iedere tegenspraak prikkelt dergelijke patiënten vreeselijk. Zie goed uit uwe oogen en deel mij dan mede, wat u hebt waargenomen. Als u gevaar ducht, druk dan op de schel. — Ik kom dan onmiddellijk u helpen. Wees vooral voorzichtig! De Hemel geve, dat het met dezen schrik, die mij overvallen is, afgelopen zal zijn! — Ik dank u, mijnheeren!”

Toen Camembert de gehoorzaal binnentrad, voelde hij zich bezwaard.

Er heerschte een diepe stilte in de zaal, waarin het

gewoel van het stadsleven slechts van uit de verte door-
drong.

„Ik heb,” zei Camembert, „met genoeg kennis
genomen van de onderwerpen, waarover u spreken
wilt.”

Pauze.

„Ik ben het in hoofdzaak eens met den aard van uwe
voordrachten.

Natuurlijk ook met die van u mijnheer Kuchen-
bach....”

De aangesprokene stond op.

„Mijnheer de hoofdman sta mij toe — —”

„Nee, mijn waarde! U begrijpt mij niet. Blijf zit-
ten, mijnheer Kuchenbach. Het onderwerp waarover u
spreken wilt, vind ik goed! —

Stilte, mijneheeren!” (een bestraffende blik trof
Böbelmeier en diens aanhangers, die begonnen te
lachen. — Wat is het toch taktloos om zulk een onge-
lukkig mensch nog uit te lachen, dacht Camembert).

Kuchenbach begint weer aan te dringen.

„Overste, ik moet u beleefd verzoeken —”

„Stel u gerust, mijn waarde heer Kuchenbach! Ik
begrijp u zeer goed. Ik verzeker u, dat uw onderwerp
mij buitengewoon goed bevallen heeft. Ik hou van
dergelijke onderwerpen! Ze zijn prachtig!”

„Nee, overste! Zoo waar als ik hier sta —”

„Om 's hemels wil, wees toch kalm. Ik vind uw
onderwerp eenig.”

„Maar overste, ik verzoek u een enkel oogenblik te
luisteren. Ik verzeker u, dat ik geen onderwerp heb in-
gevuld. Ik wilde het vanmiddag eerst doen!”

„Wat zegt u!”

„Overste,” begon nu luitenant Gerlach, „ik heb een
grap uitgehaald. Ik heb het onderwerp achter Kuchen-
bachs naam ingevuld, omdat hij zoo tegen ons „Mul-
lersteken” is en ons meestal uitscheldt als we gaan
borrelen!”

De aanwezigen lachten als dollen.

En Camembert, rood van het proestlachen, en be-
komen van den schrik, zei:

„Ik feliciteer je, Kuchenbach, we hadden je al voor
gek verklaard, omdat je een voordracht over dat dwaze
spel wildet houden. Ik dacht je ongeneeselijk krank-
zinnig!”

Toen lachten allen nog veel harder, Kuchenbach niet
het minst.

En Gerlach moest dien middag drie rondjes geven,
omdat de grap zoo goed geslaagd was.

De mooie vrouw.

Mevrouw Lily draaide het elektrische licht op en las
het programma van de aanstaande weldadigheidsvoor-
stelling: Schubert, Hugo Wolf, Brahms. Overeenkom-
stig haar verlangen had men haar midden op het pro-
gramma geplaatst. Er was alleen nog kwestie over
haar kostuum. Het mooiste zou zeker wit zijn en een
enkele roos op haar corsage. Een zee van licht, een aan-
dachtig publiek; naast haar aan den vleugel maestro
Kunowski. Hij, die om harentwille reeds een week in de
stad was. Twee honderd mark honorarium! Dat mevr.
Lily zijne verblijfkosten in het hotel voor hare reke-
ning nam sprak wel van zelf. Dat was zij wel aan de
kunst verschuldigd.

De mooie mevrouw Lily was den leeftijd genaderd,

waarop de vrouwen het er op toe leggen om den spie-
gel te bedriegen. Men moet echter in aanmerking
nemen dat mevrouw Lily ongeveer tien jaren lang bij
haar jaloerschen echtgenoot zoo goed als opgesloten
was geweest en dat zij na zijn dood zich zoo vrij ge-
voelde als een vogel, die uit zijn kooi was gevluht.

Jong zijn, jong, alleen jeugd! De jeugd is het eenige
bezit dat waarde heeft. Dit was haar stelregel. Zij was
slechts zelden alleen. Was zij dan tegen de rust? Op
deze vraag moet men het antwoord schuldig blijven.
Slechts een onzeker gevoel beheerschte haar, als Fred
in hare gedachten verscheen, die reeds boven de jaren
van het moederlijke toezicht was uitgeroeid.

Fred was een stille jongen, toen hij de academie be-

zocht om zich voor de muziek te bekwamen. Mevrouw Lily was geene egoïste, maar hoe oud zou men haar wel schatten in tegenwoordigheid van een volwassenen zoon! Neen, neen om 's hemels wil! Zij zat nu eenmaal op den troon, de mooie vrouw; ze wilde daarop blijven en zich ook in het vervolg complimenten laten maken over haar jeugd....

Een brief van Fred, waarin hij zijn terugkomst naar huis aankondigde, bracht haar niet in ongelegenheid.

Wat was de jongen een reus geworden en hoe flink stond hem de manlijke ernst, die op zijn gezicht lag, waarin een paar groote oogen schitterden, die bereid schenen door alle raadselachtige dingen heen te dringen.

Waarmede bestreed zijne moeder de buitengewone eischen, die zij aan het leven stelde, daar zij slechts een betrekkelijk klein weduwenpensioen genoot? Aldus dacht Fred.

Aan de muren in haar kamers zag men alleen photographiën van artisten met de opschriften: Aan de mooie vrouw — onze mooie vrouw — voor de mooie mevrouw Lily.

Bedoelde men de moeder, *zijn* moeder daarmede. Fred keek vreemd op. Hij was immers de zoon van de mooie vrouw!

„Doet u veel aan muziek, mama?” vroeg Fred bij zijn binnenkomen, terwijl hij zijn hand op haar schouder legde.

„Ja zeker, maar ik beoefen ze alleen met artisten. Men bewondert mijn schoone stem.”

„Inderdaad?”

„Dat zul je overmorgen wel hooren. Maestro Kunowski meent zelfs dat ik nog aan het tooneel moet gaan.”

Daarop volgde een breedvoerige beschrijving van den maestro, met zulk een geestdrift als slechts een bakvisch kan spreken over een heldentenor.

Fred begreep; de eene helft van het raadsel was nu opgelost. Voor zijn reisverhalen en zijn succes had mevrouw Lily weinig gehoor. Het concert en haar maestro waren het brandpunt van haar gesprekken. Zou Fred zich warm maken over de overspanning zijner moeder?

Den volgenden dag kwam hij toevallig bij haar schrijfbureau. Onder de door elkander liggende papieren vond hij een aantal onbetaalde rekeningen.

Hij schrikte van het groote bedrag. Dat was het tweede gedeelte van het raadsel.

Nu moest hij wel handelend optreden.

Moeder en zoon gingen te zamen naar het Casino. In de vestiaire werd mevrouw weldra door verscheidene heeren omringd. Met ontblooten hals, schouders en armen, was zij er op voorbereid om nieuwe overwinningen te behalen. Naast haar stond een eenvoudig jong mensch, haar zoon, dien men tegen wil en dank moest dulden.

„De mooie vrouw brengt haar familie op de markt,” beweerde een der heeren, die achter haar stond.

„Ik wilde niets onaangenaams zeggen, mama, want anders had ik u te huis reeds gezegd dat Kunowski niet komt,” zei Frits.

Mevrouw keek verrast op.

„Hij heeft afgeschreven. U zult dus wel met mijn accompagnement tevreden willen zijn.”

Mevrouw Lily verschoot van kleur.

„Verlies den moed maar niet, mama. Ik hoop uw maestro te kunnen vervangen,” troostte haar zoon.

„Dan kan ik niet zingen.”

„Maar u *moet*, mama!”

„Zeg mij dan ten minste —”

Daar werd mevrouw Lily geroepen.

Zij was aan de beurt.

Honderden oogen keken naar het podium. Een paar akkoorden en de mooie vrouw begon te zingen.

Hoe zij gezongen had, kon men niet meer zeggen, omdat zij in alle couranten uitbundig geprezen was.

Slechts één was er, die een andere meening scheen toegedaan te zijn: dat was Fred.

De indrukken van het concert werkten na: de ijdele pose der moeder, haar onmogelijke stem en het publiek. Hij kende, als artist, het publiek van nabij.

„Het is onverantwoordelijk van Kunowski, dat hij weggebleven is. Heeft hij de reden niet opgegeven?” vroeg de moeder, na afloop, haar zoon.

„Ik heb hem ons huis verboden en had hem weggejaagd, als hij het toch gewaagd had, te komen”, luidde het antwoord.

„Jij?”

„Ja mama, hij is een avonturier!”

„Fred!”

„Hij is niet iemand die met de strafwet in aanraking zal komen, maar een van hen, die het verstaan om lichtgeloovige menschen te misleiden. Vergeef mij deze uitdrukking, mama. Hier is de rekening van het hotel. U kendet hem toch maar alleen als artist?”

Zij keken elkander aan. Het kwam mevrouw Lily voor, alsof zij nog een klein schoolmeisje was. Waarom verdween op eens hare voorliefde voor den maestro?

„Maar ik heb nog iets anders op het hart, mama. Het valt mij moeilijk dit te zeggen.”

Hij nam haar zachte, warme hand, alsof hij haar alle mogelijke teederheid wilde bewijzen.

„Zeg mij eens, maakt het u waarlijk gelukkig om overal vooraan te zijn?”

„Maar Fred, jij weet niets van mijn verplichtingen tegenover de wereld!”

„Dat is juist wat ik bedoel: verplichtingen. Hebt u zich die dan niet vrijwillig op den hals gehaald?”

„Wel neen! Men heeft mij eenvoudig genoodzaakt.”

„Wel, mama, als u zich niet in schulden gestoken had — word niet boos mama, het is nu eenmaal zoo, nietwaar?”

Hij boog, en zeide:

„Ik heb uw schrijfbureau eens doorgesnuffeld. Zie hier, ik heb daar een einde aan gemaakt.”

Hij overhandigde haar — een pakje betaalde rekeningen.

Schaamte en trots kwamen bij haar in tweestrijd.

Maar de moederliefde zegevierde.

„Fred!”

In dit woord lag een bekentenis en tevens een groote blijdschap.

De moeder nam het hoofd van haar kind tusschen haar handen en kustte hem hartelijk.

„Men moet het geluk het goede kleed weten aan te trekken, dat schijnt mij de kunst van het leven te zijn!”

Had de jongen gelijk?

„Mijn groote, domme, lieve jongen!”

De schoone mevrouw Lily omhelsde hem.

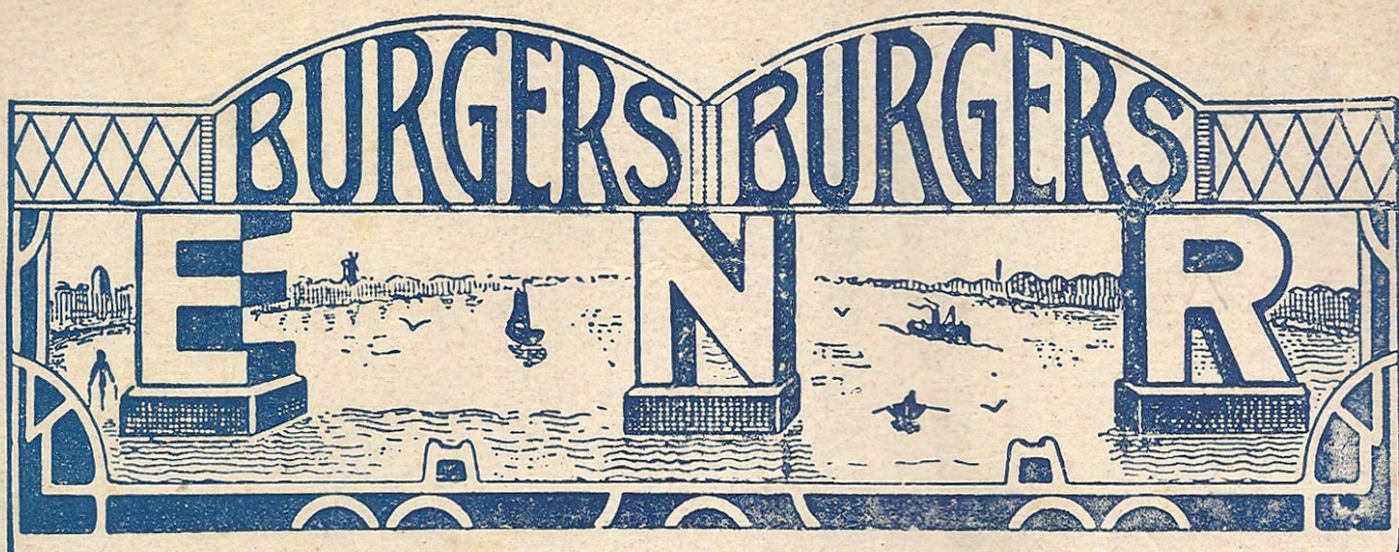
Illusies, droomen, verlangen, iedere afdeeling met een rose lint omwonden; alleen het verlangen verzette zich nog een weinig en verzocht om uitstel met een enkelen, warmen traan — — —

De volgende aflevering (No. 98) bevat:

„Baxter voor de rechtbank.”

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwielen verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.